

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Mgr. J. V., Ph.D.**, narozen X
bytem X
zastoupen advokátem Ing. Mgr. et Mgr. Jiřím Dostálem
sídlem náměstí 1. Máje 101/2, 430 01 Chomutov

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje**
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve vykazání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024

takto:

- I. **Určuje se**, že zásah žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, spočívající ve vykazání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024 **byl nezákonný**.
- II. **Žalovaná je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 34 670 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhal určení, že zásah žalované spočívající v jeho vykazání ze společného obydlí dne 21. 11. 2024 byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba a její upřesnění

2. V žalobě žalobce uvedl, že mezi 17. 11. 2024 a 21. 11. 2024 pobýval v zahraničí, kam odjel na pracovní cestu. V čase jeho nepřítomnosti dne 18. 11. 2024 podala žalobcova manželka trestní oznámení a žalovaná provedla vykázaní žalobce podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). O svém vykázaní se žalobce dozvěděl po návratu ze zahraničí dne 21. 11. 2024.
3. Žalobce namítl procesní pochybení žalované spočívající v tom, že mu při předání potvrzení o vykázaní neposkytla žádné poučení o právu podat námitky. Uvedl, že v potvrzení o vykázaní zůstala kolonka pro námitky nevyplněná, ačkoli žalované námitky přímo na místě v souladu s § 44 odst. 5 zákona o policii sdělil. Dále v žalobě namítl, že potvrzení o vykázaní ani úřední záznam o vykázaní neobsahovaly v rozporu s § 44 odst. 3 zákona o policii poučení o právech vykázané osoby. „Rozhodnutí“ o vykázaní (zřejmě myšleno potvrzení o vykázaní či úřední záznam o vykázaní – pozn. soudu) podle žalobce neobsahovalo ani konkrétní skutková zjištění, na jejichž základě žalovaná k vykázaní přistoupila. Podle žalobce policistka nprap. L. R. toliko konstatovala, že postupovala podle formuláře SARA DN (akronym z anglického „*Spousal Assault Risk Assessment*“, jehož použití upravuje Metodická příručka č. 1/2022 ředitele Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky ze dne 31. 1. 2022 – pozn. soudu), aniž specifikovala konkrétní skutková zjištění.
4. Důvody svého vykázaní žalobce zjistil až v souvislosti s řízením o návrhu na vydání předběžného opatření vedeným u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 24 Nc 11101/2024. Zdůraznil, že z trestního oznámení podaného manželkou dne 18. 11. 2024 plyne, že se měl poslední z údajných fyzických incidentů odehrát více než půl roku před jeho vykázaním a ani před jeho odjezdem žádné incidenty neproběhly. Podle žalobce byla komunikace mezi ním a jeho manželkou bezkonfliktní, což mají dokládat snímky jejich vzájemné elektronické komunikace.
5. Žalobce popsal, že manželka ze společného obydlí odešla ještě před jeho návratem ze zahraničí. Když si dne 21. 11. 2024 bral pod dohledem žalované ze společného obydlí osobní věci, věci jeho manželky již byly přestěhovány. Zdůraznil, že manželka tedy měla dostatečný čas a prostor se odstěhovat i bez žalobcova vykázaní, jelikož v čase jeho návratu domů se na místě nacházeli už jen její rodiče. Žalovaná proto podle žalobce měla užít méně intenzivní prostředek než vykázaní. Žalobce uvedl, že z úředního záznamu o podaném vysvětlení ani neplyne, že by se jeho manželka cítila ohrožena. To podle něj potvrzuje, že reálné a bezprostřední ohrožení chráněného zájmu, které je podmínkou pro vykázaní podle zákona o policii, v daném případě chybělo. Žalobce konstatoval, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu je třeba institut vykázaní vykládat restriktivně a v souladu s § 44 zákona o policii ho aplikovat jen na základě zcela konkrétních a bezprostředních důvodů. Žalobce nezákonnost vykázaní spatřoval právě v chybějícím bezprostředním ohrožení a zopakoval, že k poslednímu z údajných fyzických incidentů mělo podle jeho manželky dojít před více než půl rokem.
6. K přemístění faktického bydliště jejich nezletilé dcery došlo podle žalobce bez jeho vědomí a souhlasu, a tím bylo zasaženo do jeho rodičovských práv, protože nemohl rozhodovat o důležitých záležitostech týkajících se dítěte ani s ním udržovat řádný osobní styk. Zdůraznil, že byl omezen v péči o dceru, ačkoli Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že orgány veřejné moci jsou povinny minimalizovat zásahy do rodičovských práv, a i při zásazích proti domácímu násilí vážit dopad na nezletilé. Konstatoval, že žalovaná přesto k

jeho rodičovským právům nepřihlédla. Dodal, že žalovaná tím, že ho vykázala z bytu, zároveň zasáhla i do jeho ústavně zaručené domovní svobody, resp. práva na nedotknutelnost obydlí.

7. Žalobce uvedl, že dne 19. 11. 2024 mu byla v jeho nepřítomnosti „zabavena“ jeho legálně držená zbraň, do té doby řádně uložená v trezoru v místě jeho bydliště. Podotkl, že žalovaná nepředestřela žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že zbraň představuje pro kohokoli v jeho okolí ohrožení zdraví či života. Vyjádřil přesvědčení, že k takovému kroku mohla žalovaná přistoupit jen po náležitém odůvodnění.
8. Ve sdělení ze dne 28. 1. 2025 žalobce k výzvě soudu uvedl, že se žalobou brání pouze proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve vykázání ze společného obydlí a zadržení zbraně v žalobě zmínil jen pro dokreslení.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření nejprve zrekapitulovala postup předcházející vykázání žalobce. Uvedla, že žalobcova manželka se na obvodní oddělení žalované v Kadani, kde učinila oznámení, dostavila bez předchozí výzvy dne 18. 11. 2024. Žalobcova manželka podle žalované vypovídala sama, spontánně a bez doplňujících otázek. Při podání vysvětlení plakala, byla rozrušená a vystrašená. Na policistku por. Mgr. A. M., která sepisovala úřední záznam o podaném vysvětlení, působila hodnověrným dojmem. Policistce připadala žalobcova manželka jako chytrá žena, která je vystavena dlouhodobému tlaku, ale našla odvahu svou situaci řešit.
10. Dále žalovaná poukázala na obsah podání vysvětlení žalobcovy manželky ze dne 18. 11. 2024. Konstatovala, že výpověď trvala několik hodin, působila věrohodně a byla konzistentní. Žalobcova manželka se podle žalované snažila neopomenout žádnou podstatnou skutečnost, předkládala důkazy a označovala svědky. Žalovaná dále popsala obsah zvukových nahrávek z června a listopadu 2023 zachycujících konfliktní situace v domácnosti, které se žalobcově manželce podařilo nahrát, aniž by byla následně žalobcem donucena je smazat. Žalovaná konstatovala, že kromě těchto zvukových nahrávek předložila žalobcova manželka též fotografii svého zkrvaveného obličeje, kterou měla pořídit ve výtahu po jednom z incidentů.
11. Podání vysvětlení podle žalované odůvodnilo zahájení úkonů trestního řízení, a zároveň zdůraznila, že jeho eventuální výsledek nemá na otázku zákonnosti vykázání vliv. Vysvětlila, jakým způsobem dospěla k závěru, že jsou splněny podmínky pro vykázání žalobce. Popsala, že nejprve vyhodnotila formulář SARA DN složený z pomocných otázek, jejichž zodpovězení pomáhá policistům rozpoznat domácí násilí. Dne 19. 11. 2024 provedla šetření v domě, ve kterém se nachází rodina žalobce a jeho manželky. Sousedi, kteří byli v domě přítomni, nebyli schopni k hádkám žalobce a jeho manželky nic sdělit, většina z nich uvedla, že se jejich rodina zdála být normální a bezproblémová. Poté, kdy žalobcova manželka dne 19. 11. 2024 vydala trezor se zbraní, policistka nprap. L. R. s ní dne 20. 11. 2024 sepsala další úřední záznam o podaném vysvětlení. Jeho obsah žalovaná ve svém vyjádření parafrázovala. Uvedla, že žalobcova manželka měla při vydání zbraně obavy z žalobcovy reakce na to, že předtím podala trestní oznámení.
12. Samotný průběh vykázání popsala žalovaná tak, jak ho zachytil úřední záznam o vykázání ze dne 21. 11. 2024. Zdůraznila, že žalobci byly předloženy veškeré nutné písemnosti včetně

poučení vykázané osoby. Podle žalované mu byl poskytnut dostatečný čas k jejich prostudování tak, aby si byl vědom, co podepisuje, jaká jsou jeho práva a povinnosti.

13. K otázce důvodnosti závěru o splnění podmínek pro vykázaní žalobce žalovaná shrnula následující podstatné skutečnosti: Neshody žalobce a jeho manželky začaly již v prvním roce vztahu. Žalobcovy verbální útoky se postupem času stupňovaly, nejednou již došlo i k fyzickému incidentu. Žalobce odmítá rodinnou situaci jakkoli řešit, např. cestou terapie, a své manželce se nikdy neomlouvá, naopak vysvětluje, že na vině je ona. Žalobce je držitelem zbraně a před manželkou opakovaně hovoří o přijatelnosti fyzické likvidace jemu nepříjemných osob (zejména Romů nebo svého nadřízeného). Žalobce se k manželce chová agresivně i před nezletilou dcerou. V žalobcově chování jsou patrné znaky typické pro domácí násilí, a to především psychické. Jeho manželka oproti tomu vykazuje známky týrané osoby, která se obává žalobce a jeho reakce.
14. Žalovaná konstatovala, že si utvořila ucelený obraz o soužití žalobce a jeho manželky, útocích vedených žalobcem a o hrozbě stupňování jeho psychického násilí. Zdůraznila, že nevycházela jen z výpovědi žalobcovy manželky, ale shromáždila i další podklady, zejména fotografie a zvukové nahrávky. Uvedla, že preventivní povahu vykázaní akcentovala judikatura Nejvyššího správního soudu i odborná literatura (§ 44 [Podmínky a náležitosti vykázaní]. In: Vangeli, B. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 177), podle které je účelem tohoto institutu krátkodobě zabránit pokračování domácího násilí, ale i hrozícímu domácímu násilí předejít. Žalovaná v této souvislosti poukázala na bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18. Podle žalované působila žalobcova manželka při podání vysvětlení věrohodně. Vysvětlila, že neměla důvod manželce žalobce nevěřit a považovat její tvrzení za smyšlená i s ohledem na to, že se žalobcova manželka nesnažila jeho jednání zveličovat a připouštěla i vlastní nevhodné chování. K žalobcově námitce, že vykázaní je možné, pouze pokud hrozí „bezprostřední ohrožení“, žalovaná uvedla, že zákon o policii takovou podmínku neuvádí a nebyla dovozena ani judikaturou.
15. V případě útoku se podle žalované nemusí jednat jen o útok fyzický, ale i o dílčí útoky psychického násilí, ačkoli se žalobce ve vypjatých momentech uchýloval i k násilí fyzickému. Žalovaná uvedla, že z výpovědi žalobcovy manželky je zřejmé, že se jeho chování nelepšilo a jeho manželka žila v permanentním stresu. S odkazem na § 44 zákona o policii žalovaná podotkla, že útok může směřovat také proti lidské důstojnosti. Účelem zmíněného ustanovení je podle žalované předcházet a bránit domácímu násilí coby dlouhodobému a opakovanému zejména psychickému, fyzickému a sexuálnímu násilí páchanému mezi osobami blízkými, které má tendenci se zhoršovat a při kterém je jasně odlišitelná osoba postižená a osoba násilná a které se odehrává v soukromí. Žalovaná s odkazem na odbornou literaturu (Topinka, D., ed. *Domácí násilí z perspektivy aplikovaného výzkumu: základní fakta a výsledky*. 1. vydání. Ostrava: SocioFactor s. r. o., 2016) vymezila psychické násilí – nazývané též násilím emocionálním či citovým – jako urážky, ponižování, zesměšňování, zastrašování či vyhrožování například zásahem do svéprávnosti ohrožené osoby nebo tím, že agresor ublíží sobě, dětem či zničí věc, ke které má oběť emocionální pouto apod. Žalovaná dále zmínila definici domácího násilí v Úmluvě Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí a v zákoně č. 78/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a další zákony v souvislosti s potíráním domácího násilí.

16. K tvrzení žalobce, že z ničeho neplyne, že by se jeho manželka cítila ohrožena, žalovaná uvedla, že z chování žalobcovy manželky bylo zcela zjevné, že se obávala žalobcova chování, a že své obavy výslovně zmínila při podání vysvětlení dne 20. 11. 2024.
17. Žalovaná se dále vyjádřila k žalobcem namítaným procesním vadám. Konstatovala, že v úředním záznamu o vykázaní je důvod vykázaní popsán dostatečně, protože v souladu s judikaturou (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 3 A 28/2022-209) nejsou na odůvodnění faktického úkonu kladeny takové nároky jako např. na správné rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že žalobce řádně poučila, což stvrdil svým podpisem na tiskopisu poučení o právech vykázané osoby. Zdůraznila, že v průběhu vykázaní byly všechny žalobcovy dotazy zodpovězeny a byl mu poskytnut dostatečný čas, aby se s poučením o právech vykázané osoby seznámil. Uvedla, že i následně mu vycházela při uplatňování jeho práv vstříc, např. zodpovídáním dodatečných dotazů a umožněním vyzvednout si ze společného obydlí osobní věci.
18. K žalobcem tvrzenému porušení práva na rodinný život a nedotknutelnost obydlí žalovaná uvedla, že k zásahu do žalobcových práv došlo v souladu se zákonem. Připustila, že základní práva žalobce a jeho manželky kolidovala, vyjádřila však přesvědčení, že zásah do žalobcových práv byl vzhledem k systematické Listiny základních práv a svobod proporcionální. Žalovaná uvedla, že rodinná situace musela negativním způsobem ovlivňovat také žalobcovu dceru, která byla ohroženou osobou podle § 44 odst. 1 zákona o policii. Podotkla, že žalobce namítá zásah do svého rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ač ze shromážděných důkazů vyplývá, že svým chováním sám do rodinného života své manželky zasahoval. Tvrzený zásah do obydlí podle čl. 12 Listiny základních práv a svobod je podle žalované řazen až za ochranu života, lidské důstojnosti a práva na rodinný život, a bylo proto nutné dát právům žalobcovy manželky přednost. Žalovaná konstatovala, že dostala čl. 12 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť zásah do žalobcova základního práva provedla v souladu se zákonem a tento zásah byl nezbytný pro ochranu práv a svobod žalobcovy manželky.
19. Ani skutečnost, že má ohrožená osoba kam odejít, podle žalované nic nemění na zákonnosti vykázaní, protože jednou z povinností vykázané osoby je, mimo jiné, zdržet se styku s ohroženou osobou. Zdržení se kontaktu označila žalovaná za podstatný nástroj ochrany ohrožené osoby, neboť k útoku nemusí dojít jen ve společné domácnosti, ale též kdekoli jinde. Podle žalované navíc dává vykázaní ohrožené osobě, která se rozhodla společnou domácnost opustit, dostatečný prostor pro to, aby mohla do domácnosti v bezpečí vstupovat pro svoje doposud nepřestěhované věci.
20. Žalovaná dodala, že Okresní soud v Chomutově usnesením č. j. 24 Nc 11101/2024-26 vyhověl návrhu žalobcovy manželky na vydání předběžného opatření podle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. ř. s.“). Žalovaná zdůraznila, že Okresní soud v Chomutově vycházel při rozhodování o předběžném opatření ze stejných podkladů jako ona sama. Podotkla, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, jsou na rozhodnutí o předběžném opatření kladeny vyšší nároky než na vykázaní podle § 44 zákona o policii. Tyto skutečnosti podle žalované potvrzují správnost jejího postupu při vykázaní žalobce. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobcovy repliky

21. Žalobce ve své replice ze dne 24. 3. 2025 uvedl, že se jedná o pro něj citlivou věc, která ho v životě velmi zasáhla.
22. V další, obsáhlé, replice (ze dne 17. 11. 2025) žalobce úvodem konstatoval, že policejní orgán odložil jeho trestní věc týrání osoby žijící ve společném obydlí. Namítal, že podání vysvětlení ze dne 18. 11. 2024 bylo procesním úkonem v rámci trestního řízení, a nikoli důkazem v řízení správním, nemohlo proto sloužit jako podklad pro zásah do práv žalobce podle § 44 zákona o policii. Podle žalobce žalovaná nekriticky převzala narativ jeho manželky a vykázání založila výlučně na jejích subjektivních tvrzeních bez výsledku jediného svědka, ačkoli jí svědci byli známi. Žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 10 As 12/2022-42, podle kterého se důvodný předpoklad budoucího útoku musí zakládat na objektivně zjištěných skutečnostech a osamocená subjektivní výpověď ohrožené osoby nestačí. Podle žalobce byla žalovaná povinna postupovat nejen v souladu se zákonem, ale též v souladu se svými vnitřními předpisy.
23. Žalobce uvedl, že výpověď jeho manželky vykazuje vnitřní rozpory a nesrovnalosti, a není proto věrohodná. Mnohé vyličené události nelze podle žalobce pro nejasnost výpovědi lokalizovat ani datovat. Žalobce dodal, že významné části výpovědi jsou založeny jen na subjektivních dojmech, spekulacích o motivech jiných osob a domněnkách. Žalobce upozornil na vnitřní rozpory výpovědi, např. mezi tvrzeným strachem z žalobce na straně jedné a setrváním ve společné domácnosti na straně druhé, mezi tvrzenou snahou ji izolovat na straně jedné a tlakem, aby se vrátila do zaměstnání, na straně druhé, mezi tvrzenou agresivitou žalobce na straně jedné a projevy jeho péče na straně druhé. Zásadní rozpor žalobce spatřoval v části výpovědi, v níž jeho manželka popisovala období po dopravní nehodě v roce 2017. Zmínka o kontrole žalobce hlídkou dopravní policie podle žalobce odporuje tvrzení, že v daném období žalobce odmítal řídit.
24. Nahrávky z roku 2023, které žalobcova manželka předložila při podání vysvětlení, žalovaná podle žalobce forenzně neověřila. Uvedl, že obě nahrávky jsou zjevně sestříhané, což lze podle něj snadno zjistit „běžně dostupným softwarem“. Dále podotkl, že nahrávky byly chybně chronologicky zařazeny. Nahrávka z června 2023 je nesprávně označována za nahrávku z období po porodu, ačkoli ten proběhl až o několik měsíců později. Uvození datace nahrávky částicí „asi“ podle žalobce zpochybňuje důkazní integritu nahrávky. Zdůraznil, že jeho manželka měla žalované předat šest nahrávek a jednu fotografii, v podkladech žalované předložených soudu jsou však založeny jen dvě nahrávky. Žalobce upozornil, že není zřejmé, kde jsou zbylé čtyři a zda nedošlo k účelové manipulaci s důkazy nebo k jejich selektivnímu výběru. Namítl, že nebyl před vykázáním s výpovědí své manželky konfrontován ani nebyl ve věci vyslechnut. V zásahovém spisu podle žalobce chybí lékařská zpráva, kterou měla jeho manželka žalované předat. Žalobce zdůraznil, že sama jeho manželka připustila, že v této lékařské zprávě z doby jejího těhotenství o žalobci jmenovitě nic uvedeno není, což podle žalobce popírá příčinnou souvislost mezi jeho údajným jednáním a hospitalizací. Dodal, že ani tvrzení, že se o své dítě nechtěl starat, nebylo v souladu se skutečností, neboť s ním zůstal na „mateřské dovolené“.
25. Žalobce namítl, že žalovaná tvrzení jeho manželky účelově dezinterpretovala. Např. gradaci hádek v době, kdy žalobcova manželka vytrvale projevovала přání počít se svým manželem dítě, policie vyložila jako důsledek žalobcova chování. Podle žalobce žalovaná stejně zavádějícím způsobem interpretovala incident z přelomu let 2018 a 2019, kdy měl svou manželku povalit na postel. Žalovaná měla přejít mlčením, že incident započal až poté, co se žalobcova manželka bezvýsledně domáhala pozornosti a žalobci vytrhla z ruky ovladač.

Podle žalobce je tato okolnost klíčová pro posouzení dynamiky situace, přesto ji žalovaná nezohlednila, a tím účelově vykreslila násilí jako jednostranné. Žalobce upozornil na další rozpory. Zmínil, že v jedné části výpovědi jeho manželka popisuje, jak žalobce dorazil domů ve večerních hodinách, o několik řádků dále pak tvrdí, že spolu s žalobcem trávila odpoledne. Dále žalobce konstatoval, že fotografie zkrvaveného obličeje jeho manželky nevznikla v místě údajného incidentu, ale ve výtahu domu její přítelkyně, který je vzdálen téměř kilometr od místa, kde se měl incident odehrát. Podotkl, že na fotografii je zachycena zaschlá krev, ale žádná stopa poranění. Podle žalobce nemá tato fotografie bez dalšího takovou důkazní hodnotu, kterou jí žalovaná přikládá. Poukázal na skutečnost, že vzhledem k technologickému pokroku lze v současné době již velmi snadno manipulovat se zvukovým a obrazovým materiálem. Zvukový ani obrazový záznam proto nemůže podle žalobce jako důkaz sám o sobě obstát bez dalších důkazů, zejména lékařských zpráv a svědeckých výpovědí, a jeho autenticita by měla být nejprve forenzně ověřena.

26. Žalovaná podle žalobce přešla mlčením pasáž, v níž jeho manželka líčí, že si žalobce rovněž začal pořizovat nahrávky. Podotkl, že je namísto otázka, z jakého jiného důvodu by si pořizoval nahrávky než na svou obranu. Dále upozornil na výpověď své manželky, v níž připustila, že dlouhodobě klamala své blízké ohledně dosaženého vzdělání. Tuto skutečnost nelze podle žalobce zlehčovat, protože vypovídá o pravdomluvnosti jeho manželky, a tím i o věrohodnosti její výpovědi.
27. Žalobce uvedl, že vnitřně rozporná jsou též tvrzení jeho manželky o zbrani, kterou podle své výpovědi nikdy neviděla, a přesto z ní měla strach. Také tvrzení žalobcovy manželky o mazání jejích nahrávek odporuje podle žalobce skutečnosti, že měla tyto nahrávky stále uložené v telefonu ke dni své výpovědi. Upozornil, že žalovaná účelově přešla pasáž výpovědi, v níž žalobcova manželka líčila, jak se v reakci na žalobcovo přihlášení do její e-mailové schránky přihlásila do jeho facebookového účtu, aby mu „ukázala, jaké to je“. Výpověď žalobcovy manželky je podle něj nejen nevěrohodná, ale též nekonzistentní.
28. Dále žalobce namítal procesní a věcná pochybení při výkonu vykázaní. Konkrétně uvedl, že vykázaní provedl nepříslušný policejní orgán, protože nejpozději od 20. 11. 2024 byla příslušným policejním orgánem Vojenská policie. Současně konstatoval, že trestní věc vedená pro podezření ze spáchání přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí byla postoupena Vojenské policii, ačkoli v době vykázaní nebyl v aktivní službě. Dále uvedl, že vykázaní bylo dne 21. 11. 2024 provedeno bez přítomnosti nezúčastněné osoby, bez poučení žalobce o jeho právech a bez specifikace konkrétního nedávného incidentu, z něhož žalovaná dovodila aktuální a bezprostřední hrozbu útoku. Podle žalobce měla žalovaná v jeho případě dostatek času, aby přítomnost nezúčastněné osoby zajistila. Podotkl, že v důsledku nepřítomnosti nezúčastněné osoby není možné ověřit, jak proběhlo poučení žalobce o jeho právech a povinnostech, zejména o právu podat námitky. Zdůraznil, že toto je zásadní z hlediska jeho důkazní nouze. Tento postup podle žalobce odporoval § 2 odst. 4 správního řádu a judikatuře správních soudů, jmenovitě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39.
29. Za zásadní žalobce považoval, že úřední záznam o podaném vysvětlení jeho manželky, zpracovaný oddělením hospodářské kriminality dne 18. 11. 2024, byl dne 19. 11. 2024 předán Vojenské policii, a nebyl tedy k dispozici policistce, která téhož dne rozhodla o vykázaní žalobce po jeho návratu ze zahraničí. Zdůraznil, že tato policistka nebyla v den výsledku jeho manželky ve službě. Uzavřel, že policistka, která o vykázaní rozhodla, nebyla seznámena ani s výpovědí jeho manželky, ani s fotografií a nahrávkami, jimiž žalobcova

manželka dokládala svá tvrzení, nemohla je proto ověřit ani vyhodnotit. Dovedl, že policistka rozhodovala o vykázání jen na základě zprostředkovaných informací, nikoli na základě objektivně zjištěného skutkového stavu, jak v souladu s § 3 správního řádu měla. Uvedl, že policistka při vykázání sama připustila, že výpověď jeho manželky nečetla, a že při provádění vykázání byla překvapena základními informacemi, které jí žalobce sděloval.

30. Žalobce podotkl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, je nedostatek konkrétního popisu skutkových okolností závažnou vadou, která činí vykázání nepřezkoumatelným. Trval na tom, že bezprostřední hrozba se musí opírat o konkrétní jednání násilné osoby v minulosti. Poslední incident má být při vykázání podle metodiky přesně popsán, přičemž nepostačí neurčitý odkaz na dlouhodobost násilí.
31. Podle žalobce mu policistka provádějící vykázání sdělila, že jeho výpověď (*pozn. soudu: zřejmě myšleny informace, které policistce předával při provádění vykázání, na jiných místech repliky totiž žalobce namítá, že nebyl před provedením vykázání vyslechnut*) i výpověď poškozené považuje za věrohodné. Dále mu měla tato policistka sdělit, že kdyby žalobce přišel o den dříve než jeho manželka, vykázala by žalovaná ji. Nadto se měla policistka žalobci svěřit, že ji vykázání psychicky zasáhlo. Žalobce zdůraznil, že pokud policistka považovala jeho výpověď za věrohodnou, neměla přikročit k vykázání. Policistka podle něj fakticky přiznala, že žalovaná rozhoduje nahodile a že její praxe odporuje základním zásadám výkonu veřejné moci.
32. Dále žalobce podotkl, že vykázání citelně zasáhlo do jeho rodinného života, protože v rozhodné době pečoval o svou nezletilou dceru na rodičovské dovolené. Žalovaná podle něj neměla pravomoc umožnit žalobcově manželce odvézt dítě ze společného obydlí do místa vzdáleného 130 km, nadto bez jakéhokoli slyšení druhého rodiče či posouzení zájmu dítěte, neboť tato pravomoc náleží výlučně opatrovnickému soudu.
33. Žalobce konstatoval, že úřední záznam z místního šetření provedeného v obydlí žalobce a jeho manželky dne 19. 11. 2024 byl vyhotoven až 25. 11. 2024, tedy čtyři dny po provedení vykázání. Tento úřední záznam tedy nemohl mít jakýkoli vliv na rozhodování o vykázání. V jeho zařazení mezi podklady v zásahovém spisu žalobce spatřoval snahu o ospravedlnění a zpětné zdůvodnění již učiněného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že úřední záznam nadto nepodporuje tezi o domácím násilí, právě naopak. Sousedé podle úředního záznamu mimo jiné uvedli, že pár působí bezproblémově, harmonicky a že nevnímali žádné konflikty. Pokud by docházelo k letitému eskalujícímu násilí, musel by podle žalobce k sousedům proniknout hluk skrz panelové stěny vyznačující se slabou akustickou izolací. Žalobce namítl, že nezhodnocení těchto poznatků při vykázání představuje účelové opomenutí důkazu svědčícího v jeho prospěch.
34. Formulář SARA DN použila žalovaná podle žalobce neodborně a manipulativně, vyplnila ho navíc policistka, která nebyla obeznámena s výpovědí žalobcovy manželky. Žalobce odmítl závěr obsažený ve vyplněném formuláři, že je patrná eskalace od hádek k fyzickým útokům. Zdůraznil, že ani výpověď jeho manželky nenasvědčuje systematickosti a jednostrannosti útoků, což je pro posouzení znaků domácího násilí klíčové. Ačkoli žalobcova manželka označila osm svědků a uvedla jejich kontakty, žalovaná je po čtyři dny nevyslechla.
35. Žalobce vysvětlil, že podle odborné literatury je třeba rozlišovat mezi tzv. italskou domácností, v níž se střídají role a konflikty jsou oboustranné, a domácím násilím, které se

vyznačuje jednostranností a mocenskou asymetrií. Upozornil, že jeho manželka sama výslovně uvedla, že křičela, vyhrožovala rozvodem, vyhazovala věci z bytu a dlouhodobě na žalobce vyvíjela tlak, aby s ní počal dítě. Podle žalobce to nesvědčí o typickém profilu oběti domácího násilí, naopak to vypovídá o vzájemně konfliktní dynamice vztahu. Žalobce uvedl, že i přesto žalovaná konstatovala rozložení rolí násilné a ohrožené osoby a vykreslila jeho manželku jako oběť, aniž by objektivně zohlednila kontext vztahu.

36. Za další pochybení při práci s formulářem SARA DN označil žalobce závěr, že zneužívá návykové látky, a sice tabák a léky, ačkoli tabák je legální látkou bez přímé spojitosti s agresivním chováním a žádné léky žalobce dlouhodobě neužívá. Dále uvedl, že je ve formuláři SARA DN chybně uvedeno, že nevlastní zbraň. Uzavřel, že vyhodnocení metodou SARA DN bylo v jeho případě neodborné.
37. Žalobce shrnul, že žalovaná k jeho vykázání přistoupila bez naplnění zákonných podmínek, bez náležitého odůvodnění a bez ohledu na základní zásady trestního i správního řízení.
38. Dále žalobce namítal porušení svých základních práv. Uvedl, že zásah nemohla odůvodnit ani ochrana práv jeho manželky podle čl. 6 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, protože i základní právo může být chráněno jen způsobem, který je zákonný, přiměřený a který respektuje práva všech zúčastněných osob. Konstatoval, že v jeho případě došlo v důsledku zásahu k odloučení otce od dcery a odebrání rodičovského příspěvku. Žalobce se vymezil proti vyjádření žalované, že prostředí, v němž jeden rodič napadá druhého, může mít negativní vliv na nezletilé dítě. Označil takovou větu za moralizující a nevhodnou a zdůraznil, že není přiléhavá k jeho případu. Uvedl, že sama okolnost, že pečoval o dítě na rodičovské dovolené, nejlépe dokládá, že jeho manželka důvěřovala jeho schopnosti pečovat o dítě. Namítl, že institut vykázání byl účelově zneužit k převzetí dítěte do výlučné péče bez rozhodnutí soudu a že žalobcovo vykázání dítě nechránilo, naopak ho vytrhlo ze stabilního rodinného prostředí.
39. Tvrzení žalované, že institut vykázání může plnit účel i tehdy, pokud ohrožená osoba opustí společné obydlí, odporuje podle žalobce preventivní povaze vykázání tak, jak je stanovena v § 44 a násl. zákona o policii a vyložena judikaturou. Zdůraznil, že v daném případě nebyl v domácnosti přítomen ani žalobce, ani jeho manželka, která s sebou přemístila jejich dceru. Z toho důvodu nemohla být naplněna podmínka bezprostřední hrozby, kterou podle žalobce zákon i judikatura vyžaduje, odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2024, č. j. 3 As 312/2022-35. Odmítl argumentaci, že by legitimním důvodem k vykázání násilné osoby mohlo být zajištění bezpečného prostoru pro přestěhování ohrožené osoby. Podle žalobce jde v takových případech postupovat mírnějšími prostředky, např. asistencí policie u stěhování. Žalobce přitom zdůraznil, že nepochybně nutnost chránit oběti domácího násilí, jeho námitky směřují proti konkrétnímu zásahu žalované, který byl podle něj nezákonný.
40. Dále žalobce odmítl argumentaci, že zásah trval „pouze“ 10 dnů, protože jeho následky byly trvalejší a zcela změnil rodinnou situaci, jelikož bylo vykázání prodlouženo opatrovnickým soudem. Tvrzení žalované, že vykázání bylo potvrzeno usnesením Okresního soudu v Chomutově žalobce označil za irrelevantní. Uvedl, že v řízení o předběžném opatření nebylo nařízeno jednání či proveden výslech stran, soud podle žalobce vycházel jen z tvrzení jeho manželky. Zdůraznil, že Krajský soud v Ústí nad Labem v odvolacím řízení žádné meritorní závěry nevyslovil, neboť předběžné opatření mezitím pozbylo účinnosti. Důvodnost zásahu

nelze podle žalobce zpětně legitimizovat rozhodnutím soudu, které bylo vydáno až následně, a to zcela odlišným postupem.

41. Obdobně žalobce odmítl tvrzení žalované, že výpověď jeho manželky odůvodnila zahájení úkonů trestního řízení. Označil je za nepochopení institutu objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin. Konstatoval, že odkaz na jiné řízení, jehož výsledek není znám, nezavazuje správní orgán odpovědnosti za zákonnost vlastního rozhodnutí. Argumentaci žalované proto označil za alibistickou.
42. Žalobce se vyjádřil k tvrzení, že měl svou manželku vystavovat zbraní, kterou čistil v ložnici, aniž by za sebou zavřel dveře, a že ji měl vystavit pohledu na kufřík se zbraní. Uvedl, že jeho manželka sama vypověděla, že zbraň, jejíž typ nezná, nikdy neviděla a žalobce ji uchovával v trezoru. Upozornil, že ačkoli žalobcova manželka popsala kufřík se zbraní jako zelenohnědý, ve skutečnosti je černožlatý. Formuloval proto otázku, zda jeho manželka vůbec kdy viděla cokoli, co souviselo se zbraní. Konstatoval, že úvahy o psychickém působení žalobce na jeho manželku prostřednictvím zbraně nemají jakoukoli oporu. Podle žalobce neměla žalovaná přebírat spekulativní domněnku jeho manželky, že žalobce držel a nosil zbraň jí naschvál. Tvrzení žalované, že přítomnost zbraně situaci v domácnosti „nepomáhala“, je podle žalobce nepřipustným hodnotovým soudem, který cílí na jeho morální diskreditaci. Tvrzení žalobcovy manželky o tom, že v ní zbraň vyvolávala obavy, není podle žalobce ničím podložené, protože sama uvádí, že jí žalobce nikdy nevyhrožoval. Jedná se proto o pouhé domněnky.
43. Tvrzení žalobcovy manželky, že měl zjišťovat, kdy by mohl zavraždit svého nadřízeného, označil za pomluvu. Tvrzení o údajných rasistických poznámkách a gestech byla podle něj bez významu, protože z nich nelze dovozovat důvodný předpoklad nebezpečného útoku. Žalobce dodal, že i podle výpovědi jeho manželky měl s těmito gesty (naznačování výstřelu) přestat poté, co vyjádřila svou nelibost.
44. Žalobce označil za absurdní a diskriminační závěr žalované, že pouhá přítomnost legálně držené zbraně, nadto bezpečně uchovávané v trezoru, zvyšovala riziko ohrožení. Uvedl, že žádný právní předpis ani judikatura nespojuje držbu zbraně s hrozbou domácího násilí. Konstatoval, že žalovaná nezaložila provedení vykázaní na objektivních faktech, ale na subjektivních pocitech, domněnkách a spekulacích.
45. Dále žalobce upozornil na nesrovnalost mezi tvrzením žalované o kontaktování intervenčního centra jeho manželkou a mezi záznamem vyhotoveným orgánem sociálně právní ochrany dětí. Poukázal na to, že žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že jeho manželka sama kontaktovala intervenční centrum dne 19. 11. 2024, což podle žalobce vytváří dojem důvěryhodnosti a spontánního jednání. Ze zápisu orgánu sociálně právní ochrany dětí je přitom podle žalobce zřejmé, že návštěva intervenčního centra proběhla až 20. 11. 2024, tedy až po podání trestního oznámení. To podle žalobce potvrzuje, že žalovaná vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a tendenčního výkladu v neprospěch žalobce.
46. Žalobce konstatoval, že podle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18) musí před vykázaním existovat indicie o bezprostřední hrozbě útoku, tedy nejen domněnky či obavy, a zároveň je povinností policejního orgánu tvrzení oznamovatele ověřit. Zdůraznil, že je nepřipustné provést vykázaní jen „pro jistotu“ na základě subjektivní výpovědi jedné osoby. Žalovaná se podle žalobce vymkla zákonnému rámci. Její přístup zpochybňuje legitimitu výkonu státní moci, protože činí institut vykázaní zneužitelným. Uzavřel, že žalovaná ignorovala principy

právního státu a presumpce nevinu a současně popřela povahu institutu vykázání jako krajního prostředku.

Ústní jednání konané dne 3. 12. 2025

47. Substituční zástupkyně žalobce (dále jen „žalobcova zástupkyně“) uvedla, že se jednalo o velmi nestandardní situaci, neboť vykázání proběhlo, aniž by bezprostředně před ním došlo k jakémukoli incidentu, žalobce se před vykázáním několik dnů nacházel mimo společné bydliště a k vykázání došlo pouze na základě tvrzení údajně ohrožené osoby. Namítala nepřislušnost policejního orgánu, který vykázání provedl. Dotazník SARA DN byl podle žalobcovy zástupkyně vyplněn neodborně, po obsahové stránce a metodicky chybně. Konstatovala, že potvrzení o vykázání neobsahovalo poučení o právech a povinnostech vykazované osoby ani vylíčení rozhodných skutečností. Ačkoli žalobce poukazoval na skutečnosti, proč s vykázáním nesouhlasí, nebyla příslušná část potvrzení o vykázání vyplněna, a to ani údajem „bez námitek“. Žalovaná navíc podle žalobcovy zástupkyně nepřizvala nezúčastněnou osobu a postupovala v rozporu s interními předpisy. Byť k tomu měla žalovaná dostatek času, neprověřila skutečnosti uváděné žalobcovou manželkou. Žalobcova zástupkyně shrnula, že postupem žalované došlo k zásahu do žalobcových ústavně zaručených práv.
48. Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Konstatovala, že vykázání je samostatným institutem, který není navázán na trestní nebo přestupkové řízení, a Vojenská policie nemá oprávnění vykázání provést.
49. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. a v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, č. 4563/2024 Sb. NSS, provedl při jednání dokazování čtením následujících listin: otázky SARA DN ze dne 19. 11. 2024, úřední záznam o vykázání ze dne 21. 11. 2024, potvrzení o vykázání ze dne 21. 11. 2024, poučení vykazované osoby ze dne 21. 11. 2024, usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 29. 11. 2024, č. j. 24 Nc 11101/2024-26, úřední záznam ze dne 3. 12. 2024, úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 20. 11. 2024, záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 19. 11. 2024, úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 18. 11. 2024, úřední záznam o zajištění věci ze dne 19. 11. 2024, úřední záznam o provedeném místním šetření ze dne 25. 11. 2024, úřední záznam ze dne 21. 2. 2025, úřední záznam o incidentu se znaky domácího násilí ze dne 19. 11. 2024. Dále soud provedl dokazování fotografií doloženou žalobcovou manželkou a třemi zvukovými nahrávkami předloženými žalovanou („po propuštění z nemocnice“, „nadávký před dcerou“, „pes“).
50. Žalobcova zástupkyně uvedla, že první z uvedených nahrávek prokazuje žalobcův emoční kolaps. Vysvětlila, že žalobce byl v té době velmi pracovně vytížený, byl povinen vypracovat publikaci a potřeboval čas na vyřízení těch nejzásadnějších záležitostí; současně jej však jeho manželka neustále úkolovala a do něčeho nutila. Podle žalobcovy zástupkyně neplyne z uvedené nahrávky žádná indicie o tom, že by žalobce jakkoli ubližoval své manželce nebo na ni útočil. Dodala, že další nahrávky dokládají nesoulad ve vztahu a narůstající averzi. Nahrávka „pes“ podle žalobcovy zástupkyně neprokazuje žádné jednání vůči psovi. Žalobcova manželka si takto jen pořizovala důkazy k tomu, aby mohla učinit kroky vedoucí k opuštění domácnosti a vnitrostátnímu únosu dcery. Žalobcova zástupkyně poznamenala, že nahrávek bylo celkem pět, jedna z nich pochází z období blízkého před vykázáním a je pro žalobce zásadní, proto ji zaráží, že není součástí spisu.

51. Pověřená pracovnice žalované vysvětlila, že spis byl jako celek postoupen vojenské policii a žalované zůstala pouze ta část, která šla zaevidovat do jejich interního systému. V důsledku toho má žalovaná aktuálně přístup jen ke třem nahrávkám, které předložila.
52. Žalobce konstatoval, že nahrávky zachycují jen určitý fragment jejich vztahu. Zdůraznil, že si jej manželka nahrávala dlouhodobě a nahrávky jí sloužily jako argumentační páka. Podle žalobce jeho manželka vyhrožovala, že některé z nahrávek pošle jeho matce, bylo to mimo jiné součástí jejího nátlaku, aby si s ní pořídil dítě. U nahrávky „nadávky před dcerou“ chybí podle žalobce kontext. Popřel, že by třískal s věcmi, a vysvětlil, že na nahrávce „po propuštění z nemocnice“ stavěl skříň. Hádka na této nahrávce vznikla podle žalobce z toho, že přivezl 50% džus, ačkoli si jeho manželka přála 100%. Připomněl, že v té době měl dva úvazky, musel dokončit knihu, musel jezdit na nákupy, venčit psa a tak. Poukázal na to, že žalovaná nevyslechla jeho matku, která byla skoro každodenní součástí jejich vztahu a kterou žalobcova manželka označila jako možného svědka.
53. Poté soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl na návrh žalované dokazování čtením následujících listin: úřední záznam ze dne 20. 5. 2025, výpis z evidence rejstříku trestů a opis z evidence přestupků k osobě žalobce ze dne 20. 11. 2024. Dále soud na návrh žalované provedl dokazování výslechem svědkyň por. Mgr. A. M. a nrap. L. R.
54. Na návrh žalobce soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování čtením metodické příručky č. 1/2022 ředitele Ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky ze dne 31. 1. 2022 a pokynů policejního prezidenta č. 181/2020 a č. 289/2020. Soud rovněž na návrh žalobce provedl dokazování fotografiemi osoby před její úpravou pomocí AI technologie a po této úpravě a audiozáznamem ze dne 2. 1. 2025.
55. Žalobcova zástupkyně navrhla, aby soud provedl důkaz zbývajícemi dvěma nahrávkami, které žalovaná obdržela od žalobcovy manželky, s tím, že jejich obsah je pro žalobce stěžejní. Žalobce současně poukázal na to, že jedna z těchto nahrávek trvá hodinu a 47 minut. Soud proto jednání odročil za účelem doplnění dokazování.

Další žalobcovo písemné podání

56. V podání ze dne 9. 12. 2025 žalobce uvedl, že z výpovědi svědkyně por. Mgr. M. vyplynulo, že sepisovala vysvětlení žalobcovy manželky, nic dalšího ve věci nekonala, ani nepředala žádné informace svědkyni nrap. R.; předložené nahrávky byly asi tři. Svědkyně nrap. R. podle žalobce potvrdila, že od svědkyně por. Mgr. M. žádné informace neobdržela. Žalobce zdůraznil, že svědkyně nrap. R. neměla k dispozici záznam o podání vysvětlení žalobcovy manželky ze dne 18. 11. 2024 ani informace o výsledku místního šetření, které se mělo konat dne 19. 11. 2024; informace obdržela ústně od svého vedoucího. Žalobce shrnul, že svědkyně nrap. R. přistoupila k vykázaní pouze na základě údajů sdělených jejím vedoucím, aniž měla k dispozici spisovou dokumentaci včetně nahrávek, což je v rozporu s právními i interními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce dále poukázal na to, že žalované se do systému podařilo nahrát jen tři nahrávky, zbývajících dvě nikoli. Podotkl, že Vojenská policie všechny tyto nahrávky označila za soubory s neznámým datem vytvoření, bez uživatelsky čitelného elektronického zápisu k době vytvoření nahrávky s tím, že nezachycují jednání, ze kterého by se dal vyvodit závěr, že došlo ke spáchání trestného činu. Žalobce uzavřel, že trvat na provedení důkazu zbývajícemi dvěma nahrávkami by bylo irrelevantní, neboť svědkyně nrap. R. je k dispozici neměla. Žalobce proto vzal tento důkazní návrh zpět (i z důvodu hospodárnosti řízení).

Ústní jednání konané dne 16. 12. 2025

57. Žalobcova zástupkyně po poučení o podmínkách výsledku řízení uvedla, že na výsledku žalobce netrvá, žádné další důkazy nenavrhla.
58. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl z vlastní iniciativy dokazování čtením odpovědi Vojenské policie ze dne 5. 12. 2025. Účastníci poté prohlásili za nesporné, že žalobcova manželka předložila žalované pět různých zvukových nahrávek.
59. Žalobce uvedl, že nahrávka trvající hodinu a 47 minut o dva týdny předchází provedenému vykázání, jedná se o dialog o společné budoucnosti žalobce a jeho manželky – koupě bytu doporučeného její matkou, přestěhování do Plzně a druhé dítě. Popsal, že v říjnu 2024 nastoupil na rodičovskou dovolenou, nicméně v listopadu musel odjet na dříve naplánovanou zahraniční cestu. Večer před odjezdem strávil s manželkou, měli spolu i intimní kontakt, iniciovaný z její strany. Před odjezdem do Vídně se s manželkou i dcerou rozloučil. Po příjezdu do Vídně napsal manželce zprávu, ta mu odpověděla s emotikonem polibku. Během žalobcova pobytu ve Vídni si s manželkou několikrát volali, ve středu (tj. 20. 11. 2024, pozn. soudu) se žalobci manželka zdála otažitá. Asi hodinu před návratem manželka žalobci volala s dotazem, kdy přijede, aby mu připravila jídlo. Po příjezdu žalobce nemohl odemknout byt, protože v zámku byl z druhé strany klíč. Tchýně za dveřmi mu sdělila, že má vyčkat do příjezdu policie. Žalobce počkal v autě, sám oslovil hlídku, která na místo přijela, a odjel s ní na služebnu, kde si jej převzala nrap. R. Ta žalobci oznámila, že byl vykázán. Žalobce na to odpověděl, že se mu tím rozpadla rodina. K dotazu, na základě čeho byl vykázán, co o něm manželka řekla, nrap. R. uvedla, že mu to nemůže říct, že to řeší Vojenská policie. Žalobce jí vysvětlil, že před jeho odjezdem byl jeho vztah s manželkou v pořádku, a nabídl k tomu důkazy. Sdělil, že spolu plánovali druhé dítě a stěhování. Žalobce konstatoval, že byl poučen jen o povinnosti odevzdat klíče. Nrap. R. podle žalobce připustila, že jí to celé přišlo zvláštní. S policisty si jel do společného obydlí pro své věci a tam zjistil, že mu manželka nechala na stole dárky k Vánocům. To mu připadalo absurdní. Druhý den po vykázání byl žalobce na služebně otevřít trezor a vydat zbraň. Poté hovořil s nrap. R., která mu řekla, že z toho nemohla spát. Žalobce chtěl vidět dotazník SARA DN a spis, ale nebylo mu to umožněno. Uvedl, že k výpovědi své manželky se dostal až v rámci řízení o předběžném opatření. Při konzultaci věci s advokátkou žalobce zjistil, že mohl podat námitky, což do té doby nevěděl. Zavolał proto nrap. R., která ovšem na jeho sdělení, že nevěděl o možnosti podat námitky, nereagovala. Z tohoto důvodu si žalobce následně nahrál telefonát s nrap. R. Žalobce trval na tom, že mu nrap. R. řekla, že nečetla podklady a že výpověď jeho manželky nezná. Totéž mu řekla již při vykázání. Žalobce podotkl, že kdyby věděl o možnosti podat námitky, neměl by důvod stát před soudem. Vykázání mělo nedozírné dopady na žalobcův život. Popsal, že mu úřad práce odebral rodičovský příspěvek, manželka si odvezla dceru do Plzně a žádala o zákaz styku, s dcerou se žalobce mohl stýkat jen velmi omezeně a asistovaně. To významně narušilo žalobcův vztah s dcerou, která jej následně ani nepoznala, a museli tento vztah vybudovat znovu. Žalobce zdůraznil, že žalovaná před vykázáním neoslovila žádné svědky. Konstatoval, že až v pátek nebo v pondělí, tj. necelých šest dní poté, kdy byl vykázán, mu volala sousedka, že v domě byla policie.
60. V konečném návrhu žalobcova zástupkyně shrnula, že svědkyně por. Mgr. M., jejíž specializací je hospodářská kriminalita, pouze sepsala úřední záznam se žalobcovou manželkou; žádné další úkony ve věci nečinila. Svědkyně por. Mgr. M. vedla výslech osoby, která měla být obětí domácího násilí, poprvé, výslech skončil v pozdních nočních hodinách,

tudíž nebylo možné se v něm zorientovat natolik, aby mohly být osvětleny rozpory ve výpovědi vyslychané osoby. Svědkyně nrap. R., která vykazání realizovala, nečetla a neměla k dispozici úřední záznam o podání vysvětlení žalobcovy manželky (ze dne 18. 11. 2024) ani jí předložené důkazy. Informace měla nrap. R. pouze od vedoucího z ranní porady. Z tohoto důvodu došlo podle žalobcovy zástupkyně k chybnému a svévolnému vyplnění dotazníku SARA DN. Zdůraznila, že žalobce nebyl před vykazáním řádně poučen o možnosti podat námitky. Žalobcem uváděné důvody, proč s vykazáním nesouhlasí, nebyly zaznamenány v potvrzení o vykazání. Nrap. R. podle žalobcovy zástupkyně zcela pominula kontext rodinných poměrů, který žalobce při vykazání popsal, byť jeho sdělení sama považovala za věrohodné. Podotkla, že tvrzení o vykazání neobsahuje poučení vykázané osoby ani žádné vyličení skutkových okolností. Dodala, že z popisu uvedeného v úředním záznamu o vykazání nelze usuzovat žádné konkrétní nebezpečné jednání, kterého se měl žalobce vůči ohroženým osobám dopouštět a které by zavadlo příčinu k vykazání. Podle žalobcovy zástupkyně postupovala nrap. R. v rozporu se zákonem a interními předpisy, neboť nepřizvala nezúčastněnou osobu, která by mohla v tomto soudním řízení odsvědčit průběh vykazání, a neprověřila skutečnosti uváděné ohroženou osobou, ačkoli na to měla tři dny. Konstatovala, že žalovaná v rámci vykazání nekriticky přijala subjektivní tvrzení žalobcovy manželky, a to i přes rozpory v její výpovědi. Ani nahrávky podle žalobcovy zástupkyně nesvědčí o tom, že by se žalobce vůči své manželce dopouštěl jednání, které by zakládalo důvodnost vykazání. Uvedla, že nahrávky zachycují jen vyhrocené hádky bez fyzických útoků či jejich hrozby. Upozornila také na stáří nahrávek a na to, že nrap. R. jimi vůbec nedisponovala. Žalobcova zástupkyně konstatovala, že úřední záznam o místním šetření byl sepsán až po vykazání a podle svědkyně nrap. R. se rovněž uskutečnilo až po vykazání. Žalobcova zástupkyně zdůraznila, že dotazované osoby si nebyly vědomy žádného závadného jednání ze strany žalobce. Namítala, že postupem žalované došlo k zásahu do žalobcových práv na soukromý a rodinný život. Žalobce totiž v důsledku nezákonného zásahu neměl možnost po několik měsíců vidat svou dceru, podílet se na péči o ni a pobírat rodičovský příspěvek. Dodala, že realizované vykazání použila žalobcova manželka jako důvod pro omezení žalobcova styku s dcerou.

61. Pověřená pracovnice žalované uvedla, že smyslem vykazání je ochrana ohrožené osoby, zasahující policisté nemusí mít jistotu, že k útoku dojde; postačuje hrozba a pravděpodobnost útoku. Podmínky pro vykazání žalobce byly splněny a vykazání bylo provedeno v souladu se zákonem a s ustálenou judikaturou. Podklady, které měla žalovaná k dispozici, podle její pověřené pracovnice prokazovaly možnost a hrozbu útoku. Vysvětlila, že o vykazání žalobce bylo rozhodnuto ze strany vedení a nrap. R. o tom byla vedením informována. Konkrétní úkony provedla nrap. R. na základě informací a pokynů od vedoucího oddělení. Pověřená pracovnice žalované zdůraznila, že skutečnosti uváděné žalobcovou manželkou byly ze strany žalované posouzeny bez ohledu na to, která osoba toto posouzení provedla. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

62. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

63. Podle ustálené judikatury správních soudů je žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a přitom byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li splněna byť jen jediná z takto kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 79/2019-61).
64. Žaloba je ve smyslu § 85 s. ř. s. přípustná, přestože žalobce proti zásahu nebrojil námitkami podle § 44 odst. 5 zákona o policii, neboť se žalobce domáhá pouze určení nezákonnosti zásahu a tento zásah ani jeho důsledky ke dni podání žaloby již netrvaly (žalovaná vykazala žalobce toliko na deset dnů a důsledky tohoto zákazu skončily v okamžiku, kdy byl žalobce následně vykázán ze společného obydlí usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 29. 11. 2024, č. j. 24 Nc 11101/2024-26). V případě deklaratorní žaloby směřující proti ukončenému zásahu zákon nepožaduje předchozí bezvýsledné vyčerpání jiných prostředků ochrany nebo nápravy.
65. Žaloba ze dne 17. 1. 2025, brojící proti vykázání trvajícím od 21. 11. 2024 od 15:45 hodin po dobu deseti dnů, je též včasná (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).
66. Žalobce se nemohl bránit jiným žalobním typem podle soudního řádu správního, protože o vykázání se nevydává formalizované rozhodnutí. Kategorie „zásahů“ orgánů veřejné moci, proti nimž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu, je velmi široká, jedná se fakticky o *„jakékoli jiné akty či úkony veřejné správy směřující proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení“* (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Vykázání naplňuje pojem zásahu orgánu veřejné moci, neboť je ve smyslu uvedené definice faktickým pokynem správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18) směřujícím vůči jednotlivci (žalobci) a způsobilým zasáhnout jeho právní sféru, aniž by se jednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (byť se materiálně jedná o rozhodování o právech žalobce, nejedná se o formalizovaný úkon, chybí tedy formální stránka rozhodnutí) či pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení.
67. Zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť právě on byl vykázán ze společného obydlí a jeho okolí. Současně je zřejmé, že se uvedený faktický pokyn dotýká žalobcovy právní sféry. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka důvodnosti zásahové žaloby tak byly v nyní řešené věci splněny. Hlavní otázkou, jež se stala předmětem posouzení, tak byla otázka zákonnosti zásahu (třetí podmínka).
68. Před vypořádáním jednotlivých žalobcových námitek soud předesílá, že část žalobcovy argumentace se zcela míjí s podstatou nyní řešené věci. Žalobce touto žalobou napadá zásah žalované spočívající v jeho vykázání ze společného obydlí. Žalobcem namítané přemístění faktického bydliště jeho dcery a údajná nemožnost rozhodovat o důležitých záležitostech týkajících se jeho dcery nebyly součástí zásahu žalované ani jeho důsledkem, tudíž jsou pro nyní řešenou věc bezpředmětné. K žalobcově námitce, že žalovaná neměla pravomoc umožnit žalobcově manželce odvézt dítě ze společného obydlí, soud podotýká, že žalobce

tímto tvrzením poněkud demagogicky překrucuje fakta. Soud zdůrazňuje, že pokud se žalobcova manželka rozhodla ze společného obydlí i s dcerou odejít, aby se vyhnula kontaktu se žalobcem, žalovaná neměla žádnou pravomoc jí v tom jakkoli bránit. Současně zjevně není pravda, že by žalovaná svým postupem toto jednání žalobcovy manželky umožnila nebo že by je mohla vůbec jakkoli ovlivnit. Se žalobcem lze souhlasit potud, že pravomoc rozhodovat o otázkách výchovy a výživy nezletilých dětí náleží opatrovnickému soudu. Bylo proto na žalobci, aby se se svými výhradami proti jednání své manželky obrátil právě na opatrovnický soud. Žalobcovo tvrzení, že institut vykázání byl účelově zneužit k převzetí dítěte do výlučné péče bez rozhodnutí soudu, považuje zdejší soud za čistou demagogii – žalované totiž rozhodně takový záměr nelze podsouvat ani jí přičítat k tíži, že se žalobcova manželka rozhodla od žalobce odstěhovat.

69. Stejně tak jsou pro nyní řešenou věc bezpředmětné žalobcovy námitky, že žalovaná nepředestřela žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že žalobci zabavená zbraň představuje pro kohokoli v jeho okolí ohrožení zdraví či života, a že k zabavení zbraně mohla žalovaná přistoupit jen po náležitém odůvodnění. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že sám výslovně v upřesnění žaloby ze dne 28. 1. 2025 uvedl, že zabavení zbraně touto žalobou nenapadá a zmínil se o něm jen pro dokreslení. Žalobní argumentace napadající postup žalované při zabavení zbraně tak pro nyní řešenou věc postrádá jakoukoli relevanci.
70. Za bezpředmětnou považuje soud také žalobcovu argumentaci, že trestní věc vedená pro podezření ze spáchání přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí byla postoupena Vojenské policii, ačkoli v době vykázání nebyl v aktivní službě. Tato skutečnost totiž se zásahem žalované, který byl napaden žalobou, nijak nesouvisí. Soud navíc nepřehlédl, že si žalobce protiřečí v tom, že na jedné straně zpochybňuje postoupení věci Vojenské policii a na druhé straně napadá nedostatek pravomoci žalované k provedení vykázání.
71. K žalobní námitce, že následky zásahu byly trvalejší a zásah změnil rodinnou situaci, jelikož bylo vykázání prodlouženo opatrovnickým soudem, zdejší soud konstatuje, že žalovaná nenese žádnou odpovědnost za usnesení Okresního soudu v Chomutově, jímž byl žalobce následně rovněž vykázán ze společného obydlí. Žalobcem uváděnou změnu rodinné situace nevyvolala žalovaná, která neměla žádný vliv na to, že se žalobcova manželka rozhodla i s dcerou opustit společné obydlí. Stejně tak žalovaná nenese odpovědnost za odebrání rodičovského příspěvku žalobci.
72. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že důvodnost vykázání hodnotil s ohledem na skutková zjištění, kterými disponovali a zároveň mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy bylo třeba se rozhodnout, zda k vykázání bude přikročeno, či ne. Soud proto nemohl při hodnocení důvodnosti zásahu přihlédnout ani k usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 29. 11. 2024, ani k usnesení Vojenské policie ze dne 2. 4. 2025. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud, *„rozhodnutí soudu o zákonnosti vykázání nemůže být ovlivněno jeho výhodou časového odstupu od samotného zásahu, nýbrž tento zásah musí být posouzen dle informací a skutečností, na jejichž základě policisté v daném případě jednali – s tím, že soud musí zvážit, zda tyto informace a skutečnosti poskytovaly v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání násilné osoby ze společného obydlí“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18). Úkolem soudu v nyní řešené věci nebylo postavit najisto, zda se žalobce na své manželce dopouštěl domácího násilí, či nikoli. Klíčovou otázkou bylo, zda žalovaná mohla s ohledem na výpověď žalobcovy manželky a jí doložené nahrávky a fotografie považovat při vykázání za pravděpodobné, že k oznamovaným útokům skutečně došlo, a současně, zda mohla důvodně předpokládat útok další.

73. Podle § 44 odst. 1 zákona o policii platí, že *lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.*
74. Soud nejprve posoudil žalobcovy námitky směřující proti procesním pochybením, ke kterým mělo dojít v průběhu vykázání.
75. Žalobce namítal, že potvrzení o vykázání neobsahovalo konkrétní skutková zjištění, která žalovanou vedla k závěru, že podmínky pro vykázání byly splněny. Dále uvedl, že na otázku, jaká konkrétní skutková zjištění vedla žalovanou k jeho vykázání, policistka jen obecně poznamenala, že postupovala podle metodiky a vyhodnocení formuláře SARA DN. Soud konstatuje, že potvrzení o vykázání má pouze evidenční charakter a je důležitým nástrojem z hlediska právní jistoty vykazované osoby, jeho vydání však není podmínkou nastoupení účinků vykázání (srov. bod 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Součástí této listiny musí být podle § 44 odst. 3 zákona o policii vymezení prostoru, na který se vykázání vztahuje, uvedení totožnosti ohrožené a vykázané osoby, poučení o právech a povinnostech vykázané osoby a adresa útvaru policie, u kterého si může kopii úředního záznamu o vykázání vyzvednout. Zákon tedy odůvodnění coby náležitost potvrzení o vykázání neuvádí, ani ze smyslu a účelu potvrzení neplyne nutnost, aby bylo odůvodněno. Konfrontace osoby, jež má být vykázána, se zjištěnými skutečnostmi, které zakládají důvodný předpoklad budoucího útoku, není nezbytným předpokladem vykázání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41). Odůvodnění musí být až úřední záznam o vykázání (srov. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2024, č. j. 8 As 46/2023-115). Jeho odůvodnění přitom může být stručné, protože se v případě vykázání jedná o faktický pokyn, a na míru a podrobnost odůvodnění tak nelze klást nepřiměřeně přísné požadavky.
76. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaná nepochybila tím, že na žalobcův dotaz ohledně důvodů vykázání odpověděla při zásahu jen obecně a odůvodnění poskytla až v úředním záznamu o vykázání, nikoli již v potvrzení o vykázání. Poučení vykázané osoby, s nímž při zásahu žalovaná žalobce prokazatelně seznámila (srov. žalobcem podepsanou listinu ze dne 21. 11. 2024, č. j. KRPU-203899-10/ČJ-2024-040313, kterou soud při ústním jednání provedl důkaz), obsahovalo srozumitelné informace o tom, kdy a kde si mohl žalobce úřední záznam o vykázání vyzvednout. V tomto úředním záznamu pak žalovaná vykázání odůvodnila tak, že její předpoklad o hrozbě útoku vycházel ze skutečností, které vypověděla žalobcova manželka, tj. z oznámení, že ve společné domácnosti docházelo k opakovanému psychickému týrání, manipulaci a fyzickému napadení ze strany manžela, a dále z vyhodnocení rizika metodou SARA DN. Takto stručné odůvodnění z hlediska požadavků kladených judikaturou i čl. 7 odst. 4 Metodické příručky č. 1/2022 ředitele ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia České republiky ze dne 31. 1. 2022 ob stojí. Širší prostor pro odůvodnění provedeného vykázání by žalobci poskytlo rozhodování o námitkách (tím se bude soud zabývat níže). Soud připomíná, že úřední záznam o vykázání není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a nelze na něj klást stejné nároky jako v případě rozhodnutí (srov. např. bod 30 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2025, č. j. 37 A 4/2025-55).

77. K námitce „nepřezkoumatelnosti vykázání“ soud dále podotýká, že žalobce se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení tehdy platného zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, podle něhož se o vykázání rozhodovalo ve správním řízení, a rozhodnutí o vykázání proto muselo splňovat náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. Podle aktuálně platné úpravy již vykázání správním rozhodnutím není, od roku 2009 je totiž z hlediska nauky správního práva tzv. faktickým pokynem. Jako takové je ovládáno principy rychlosti a neformálnosti. Uvedené námitce proto soud nepřisvědčil.
78. Žalobce dále namítal, že vykázání provedl nepřislušný policejní orgán, protože nejpozději od 20. 11. 2024 byla příslušným policejním orgánem Vojenská policie. Soud žalobci připomíná, že pravomoc vykázat osobu ze společného obydlí svěřuje zákon příslušníkům Policie České republiky (srov. § 44 ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o policii), nikoli orgánům činným v trestním řízení. Není proto podstatné, který orgán činný v trestním řízení vedl související (ovšem odlišné) řízení ve věci podezření ze spáchání trestného činu. Soud podotýká, že vykázání je správní činnost, která je prováděna samostatně a nezávisle na případném trestním řízení. Institut vykázání podle zákona o policii nelze zaměňovat s institutem zákazu vstupu do obydlí podle § 88e zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Příslušná ustanovení § 44 až § 47 zákona o policii, upravující institut vykázání, nesvěřují pravomoc vykázat osobu ze společného obydlí policistům konkrétního útvaru krajského ředitelství. V nyní řešené věci je správním orgánem, jemuž je přičitatelné jednání, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje. Každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i podřízené útvary. Skutečnost, že se na vykázání podíleli policisté dvou útvarů Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (oddělení hospodářské kriminality a obvodní oddělení Kadaň, obě náležející k Územnímu odboru Chomutov) není vadou, která by zakládala nezákonnost zásahu. Nejedná se ani o porušení vnitřních předpisů žalované, protože čl. 1 závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 23. 12. 2009, o provádění vykázání, upravuje příslušnost takovým způsobem, že *„vykázat osobu je oprávněn příslušník policie (dále jen ‚policista‘) služebně zařazený ve službě kriminální policie a vyšetřování nebo službě pořádkové policie, služebně zařazený na obvodním (místním) oddělení policie, pokud byl k posuzování incidentů řádně proškolen“*. Tyto požadavky byly v nyní řešené věci splněny.
79. Námitce, že potvrzení o vykázání ani úřední záznam o vykázání neobsahovaly poučení o právech vykázané osoby, jak stanoví § 44 odst. 3 zákona o policii, a žalobce tedy nebyl poučen o svých právech, zejména o právu podat námitky, soud nepřisvědčil. Jak vyplynulo z provedeného dokazování listinou ze dne 21. 11. 2024, č. j. KRPU-203899-10/ČJ-2024-040313, označenou jako „Poučení vykázané osoby“, žalobce svým podpisem potvrdil, že se se svými právy a povinnostmi seznámil. Také svědkyně nrap. R. při soudním jednání vypověděla, že žalobce náležitě poučila o jeho právech a povinnostech. Zmíněná listina, kterou žalobce podepsal, obsahuje poučení o podstatě institutu vykázání, o povinnostech vykázané osoby podle § 45 odst. 1 písm. a) až d) zákona o policii, jakož i o jejích právech podle § 45 odst. 2 písm. a) až d) zákona o policii včetně práva podat námitky podle § 44 odst. 5 zákona o policii. V tom, že poučení o právech a povinnostech vykázané osoby bylo žalobci oproti podpisu předáno na samostatném listu současně s potvrzením o vykázání, aniž by bylo fyzicky jeho součástí (potvrzení o vykázání ze dne 21. 11. 2024 má vlastní číslo jednací KRPU-203899-12/ČJ-2024-040313), soud neshledal vadu řízení, která by měla dopad do sféry veřejných subjektivních práv žalobce. Podstatné je, že poučení bylo úplné a že bylo žalobci poskytnuto současně s potvrzením o vykázání. Soud proto námitce nepřisvědčil.

80. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že žalovaná byla povinna před faktickým pokynem spočívajícím ve vykázání podle zákona o policii zjišťovat skutkový stav kvalitativně stejně jako ve správním řízení před vydáním rozhodnutí. Podle § 3 správního řádu totiž platí, že *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2* (důraz doplněn soudem). Zvláštní zákon (§ 44 zákona o policii) však vzhledem ke specifikům vykázání coby faktického pokynu vyžaduje nižší standard (důvodný předpoklad). To ovšem neznamená, že by žalovaná mohla s podklady pracovat libovolně, aniž by bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházela a jak je hodnotila.
81. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že policistka provádějící vykázání nebyla seznámena se skutkovým stavem, zejména s výpovědí žalobcovy manželky, a k vykázání přistoupila jen na základě zprostředkovaných informací.
82. Z provedeného dokazování soud zjistil, že zatímco oznámení žalobcovy manželky přijala policistka por. Mgr. A. M., formulář SARA DN vyplnila následujícího dne policistka nprap. L. R. Ta ovšem při soudním jednání jako svědkyně vypověděla, že neměla k dispozici prvotní výpověď žalobcovy manželky ani jiné podklady (včetně informací z místního šetření na adrese společného obydlí) a že o vykázání rozhodl její vedoucí. Dodala, že při vyplňování formuláře SARA DN měla informace z výpovědi žalobcovy manželky, a to právě od svého vedoucího.
83. Judikatura Nejvyššího správního soudu akceptuje praxi, kdy oznámení ohrožené osoby přijímá jiný policista než ten, který je vyslán na místo (srov. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39), tedy výslovně umožňuje, že se na vykázání coby řetězci úkonů podílí více policistů. Zdejší soud však zdůrazňuje, že vždy musí být zřejmé, jaké podklady měla policie při vykázání k dispozici, jak s nimi pracovala a k jakým závěrům na základě jejich vyhodnocení dospěla. Tyto podmínky v nyní řešené věci splněny nebyly.
84. Z výpovědi svědkyně nprap. R. totiž vyplynulo, že kromě informací od svého vedoucího nedisponovala žádnými podklady. Přestože tedy svědkyně nprap. R. vyplnila formulář SARA DN, učinila tak, aniž by vyhodnotila výpověď žalobcovy manželky, fotografii a nahrávky, které žalobcova manželka předložila při podání vysvětlení dne 18. 11. 2024, a zjištění plynoucí z místního šetření, které se konalo dne 19. 11. 2024. Na tomto místě soud na okraj poznamenává, že žalobce své tvrzení, že se místní šetření údajně konalo až po jeho vykázání, ničím nedoložil, tedy neprokázal. Není přitom pravda, že by svědkyně nprap. R. vypověděla, že se místní šetření uskutečnilo až po vykázání; tvrdila pouze, že informace z místního šetření neměla k dispozici. To ovšem neznamená, že se místní šetření konalo později, protože nprap. R. podle své výpovědi neměla k dispozici ani jiné v té době již prokazatelně existující podklady. Soud proto vycházel z obsahu příslušného úředního záznamu ze dne 25. 11. 2024, jímž byl při soudním jednání proveden důkaz (a to bez výhrad ze strany žalobce) a podle kterého se místní šetření na adrese společného obydlí konalo dne 19. 11. 2024.
85. Soud připomíná, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobcova manželka předložila dne 18. 11. 2024 pět různých zvukových nahrávek a jednu fotografii (vše v digitální podobě). Svědkyně por. Mgr. M. vypověděla, že tyto předložené důkazy (ani výpověď žalobcovy manželky) nijak nevyhodnocovala. Jejich vyhodnocení nemohla provést ani svědkyně nprap. R., neboť při soudním jednání přiznala, že před vykázáním neměla

žádné podklady. Není tedy zřejmé, kdo a zda vůbec zvukové nahrávky předložené žalobcovou manželkou a její fotografii vyhodnocoval a k jakým závěrům přitom dospěl. Soud zároveň zdůrazňuje, že v okamžiku provedení vykázaní (dne 21. 11. 2024) žalovaná disponovala již jen třemi z celkových pěti zvukových nahrávek. Pověřená pracovnice žalované při ústním jednání vysvětlila, že velikost zbývajících dvou nahrávek neumožnila jejich uložení do systému žalované, tudíž zůstaly jen na původním nosiči, který byl dne 19. 11. 2024 spolu se spisovým materiálem postoupen Vojenské policii. Za dané situace není zřejmé, zda se zbývajících dvěma nahrávkami vůbec žalovaná věcně zabývala, zda je vyhodnotila a jaká zjištění na jejich základě učinila. Soud sice nesdílí žalobcův názor, že by mohlo jít o účelovou manipulaci s důkazy nebo o jejich selektivní výběr, postup žalované však považuje za chybný. Pokud žalovaná postoupila spisový materiál Vojenské policii, měla si před tím pořídit kopie všech podkladů, aby je měla k dispozici pro účely vykázaní.

86. Byť soud souhlasí se žalovanou v tom, že zákonnou podmínkou vykázaní je toliko důvodný předpoklad, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti (§ 44 odst. 1 zákona o policii), musí tento důvodný předpoklad vycházet ze skutkových zjištění, která žalovaná učinila. V nyní řešené věci však není zřejmé, jak žalovaná pracovala s jednotlivými podklady, které měla k dispozici, kdo, jak a zda vůbec tyto podklady vyhodnocoval a k jakým závěrům při tom dospěl. To se projevilo mimo jiné i v údajích, které nrap. R. vyplnila do formuláře SARA DN, jenž představuje klíčový podklad pro vlastní vykázaní. Jde především o žalobcem zmiňované opomenutí střelné zbraně a položku „*Má násilná osoba problémy s toxikomanií a jinými závislostmi*“, kam nrap. R. poněkud nelogicky uvedla tabák a léky, ačkoli žalobcova manželka hovořila o kofeinu, nikotinu, psilocybinu a kratomu. Soud proto souhlasí se žalobcem, že vyhodnocení SARA DN bylo v daném případě neodborné, neboť je nrap. R. zcela neprofesionálně učinila bez jakýchkoli relevantních podkladů. To pak zpochybňuje i relevantnost tohoto, pro vykázaní významného, dokumentu. Uvedené zásadní nedostatky při práci s podklady považuje soud za (první) důvod nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího ve vykázaní žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024.
87. Zároveň nelze přehlížet fakt, že nyní řešená věc je nestandardní tím, že žalobce byl na plánované zahraniční dovolené a že žalovaná měla od jeho manželky jednoznačné informace o tom, kdy se žalobce vrátí. Žalovaná tedy měla dostatek času k tomu, aby jednotlivé získané podklady vyhodnotila a aby tvrzení žalobcovy manželky alespoň dílčím způsobem prověřila. Soud zdůrazňuje, že žalobcova manželka dne 18. 11. 2024 označila konkrétní osoby, které mohly její výpověď potvrdit, a to včetně jejich kontaktních údajů. Žalovaná však žádnou z těchto osob nekontaktovala, ačkoli jí v tom objektivně nic nebránilo a mohla tak učinit kdykoli od 19. 11. 2024 do 21. 11. 2024, kdy se žalobce (až v odpoledních hodinách) vrátil ze zahraniční služební cesty.
88. Soud proto přisvědčil žalobci, že v tomto specifickém případě žalovaná pochybila tím, že tvrzení jeho manželky nijak neprověřovala. Za prověřování přitom nelze považovat místní šetření konané dne 19. 11. 2024, neboť nikdo ze sousedů nepotvrdil, že by mezi žalobcem a jeho manželkou docházelo k jakýmkoli konfliktům.
89. Směrem k žalobci však soud podotýká, že povinnost prověřovat tvrzení ohrožené osoby neplatí obecně. Nejvyšší správní soud v bodu 49 rozsudku ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39, uvedl, že „*čím méně má správní orgán k dispozici skutkových zjištění k posouzení, zda byl „důvodný předpoklad“ dán či nikoli, tím vyšší nároky musí klást na důvěryhodnost a vnitřní bezrozpornost vysvětlení podaného ohroženou osobou*“. V rozsudku ze dne 28. 5. 2015,

č. j. 2 As 146/2014-38, pak Nejvyšší správní soud podotkl, že opatřit „objektivizovaný podklad pro předpoklad blížícího se útoku proti lidské důstojnosti je velmi obtížné, zejména neproniknou-li projevy nesouladu ve společném soužití osob za stěny jejich obydlí. [...] Proto je potřeba obzvlášť pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi osoby, která tvrdí, že byla vícekrát napadena a nyní se obává útoku dalšího“. Jak shodně uvádí odborná literatura (Zuklínová, M., Elischer, D., Nová, H., Frintová, D., Frinta, O., Mocek, O., Dvořák, J., Fiala, J., a kol. *Občanský zákoník: Komentář*. Svazek II, (§ 655-975). Praha: Wolters Kluwer, 2023), skutečnost, že domácí násilí zpravidla nemá svědky a zůstává utajeno před veřejností, je pro něj charakteristická. Nejvyšší správní soud v bodu 30 rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38, vyslovil, že zásah je možné považovat za souladný se zákonem, i když se zakládá pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, pokud jsou však závažné a věrohodné, a současně v konkrétní situaci není možné další indicie získat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena, a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal.

90. V nyní řešené věci nehrozilo neúměrné riziko, že by mohla být žalobcově manželce odepřena nezbytná ochrana, pokud by žalovaná usilovala o získání dalších indicií. Právě naopak, jak již soud uvedl výše, žalovaná měla dostatek času (více než dva dny) k tomu, aby využila kontaktní údaje osob zmíněných žalobcovou manželkou a prověřila pravdivost její výpovědi. Až do předem známého okamžiku žalobcova návratu ze zahraniční služební cesty totiž nehrozilo, že by mohl nastat případný další útok. Neprověření tvrzení žalobcovy manželky tak soud považuje za další (druhý) důvod nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024.
91. Dále žalobce namítal, že v průběhu vykázání uváděl námitky, přesto zůstala kolonka určená pro námitky v potvrzení o vykázání nevyplněná. Soud měl při vypořádání této žalobní argumentace na zřeteli judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména body 41 a 43 rozsudku ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39, podle nichž je třeba na celý postup správního orgánu při provádění vykázání a vypořádání námitek nahlížet jako na jeden celek, přičemž nedostatek vypořádání námitek má stejné účinky jako nedostatek důvodů pro vykázání samotné, tedy nezákonnost zásahu. Za podstatné soud považuje, že důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení o existenci nezákonného zásahu správního orgánu nese vždy žalobce (srov. bod 43 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2023, č. j. 8 As 334/2021-34, č. 4510/2023 Sb. NSS).
92. Z výpovědi svědkyně nrap. R. vyplynulo, že žalobce byl vykázáním překvapen a řešil, proč k tomu došlo; současně žalobce poukazoval na omezení kontaktu s dcerou a možné poškození v zaměstnání. Tuto žalobcovu bezprostřední reakci na vykázání považuje soud za námitky v materiálním slova smyslu. Nrap. R. však tyto námitky neuvedla v potvrzení o vykázání ani je následně nevypořádala. Vysvětlení tohoto chybného postupu nrap. R. lze spatřovat v tom, že za námitky pokládá pouze to, když dotčená osoba uvede, že s vykázáním nesouhlasí. Soud zdůrazňuje, že institut námitek nelze vykládat takto úzce. Dále soud připomíná, že příslušná kolonka v potvrzení o vykázání je nadepsána „*Poznámky (námitky vykázane osoby proti vykázání)*“. Pokud svědkyně nrap. R. vypověděla, že se žalobce hodně ptal a uváděl, jak jej vykázání poškodí, bylo její povinností tyto skutečnosti zaznamenat bez ohledu na to, zda šlo o námitky nebo o poznámky. Soud však opakuje, že z materiálního hlediska šlo o námitky a jejich nevypořádání je dalším (třetím) důvodem nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024.

93. Soud nepřehlédl, že žalobce potvrzení o vykázání převzal a – jak je zjevné z provedeného dokazování – jeho vyhotovení podepsal. Tento podpis však podle názoru soudu nelze považovat za odsouhlasení obsahu potvrzení o vykázání, a to z důvodu jeho zcela nevhodné formulace. Žalobcův podpis je totiž uvozen slovy „*Klíče vydal (a)*“, tudíž potvrzuje toliko vydání klíčů. Jiná situace by nastala, pokud by potvrzení o vykázání v příslušné kolonce obsahovalo text „*bez námitek*“ a pokud by současně z textu potvrzení vyplývalo, že žalobce svým podpisem potvrdil jeho obsahovou správnost. Nic takového ovšem v nyní řešené věci nenastalo.
94. K žalobcovu tvrzení, že nebyl před vykázáním konfrontován s výpovědí své manželky a že nebyl ve věci vyslechnut, soud připomíná, že právní úprava nic takového nevyžaduje. Žalobce měl právo uplatnit ústní či písemné námítky proti vykázání, ve kterých mohl popsat svůj pohled na vzniklou situaci. To žalobce, alespoň částečně, učinil a žalovaná pochybila tím, že tyto námítky nevypořádala.
95. Soud se v této souvislosti zabýval také žalobcovou argumentací, že jeho vykázání dne 21. 11. 2024 nebyla v rozporu s § 47 odst. 2 zákona o policii přítomna nezúčastněná osoba. Ze zmíněného ustanovení plyne, že *při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení*.
96. Z judikatury správních soudů (např. bod 33 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2024, č. j. 31 A 52/2024-46, nebo body 50 až 54 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2025, č. j. 11 A 26/2025-79) sice vyplývá, že by žalobcem namítaná vada, tj. nepřítomnost nezúčastněné osoby, sama o sobě neznamenalala nezákonnost vykázání, pokud by nebyl žalobce touto nepřítomností dotčen na svých právech. „*Účelem přítomnosti nezúčastněné osoby u vykázání je, aby v případě sporu mezi policií a vykázaným, existoval někdo, kdo by byl schopen nezávisle popsat průběh vykázání*“ (srov. bod 29 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2024, č. j. 31 A 52/2024-46).
97. V nyní řešené věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že vykázání nebyla přítomna nezúčastněná osoba. Žalovaná současně netvrdila ani neprokázala, že by hrozilo nebezpečí z prodlení. Soud podotýká, že povinnosti zajistit přítomnost nezúčastněné osoby nemůže žalovanou zbavit ani skutečnost, že vykázání proběhlo na policejní služebně a za účasti dalšího policisty (jak vypověděla svědkyně nrap. R.). Stále totiž platí, že pouze nezúčastněná osoba může nezávisle popsat průběh vykázání. Na okraj soud poznamenává, že nepřítomnost nezúčastněné osoby v situaci, kdy nehrozí nebezpečí z prodlení, by nemusela způsobit nezákonnost zásahu jedině tehdy, pokud by bylo možné skutečný průběh vykázání objektivně zjistit jinak, například z videozáznamu.
98. Průběh vykázání žalobce však žalovaná ve formě videozáznamu nezachytila, resp. to ani netvrdila. Soud současně shledal, že nepřítomnost nezúčastněné osoby při provádění vykázání se žalobcových práv dotkla. Chybí totiž nezúčastněný svědek, který by mohl vypovídat mimo jiné k tomu, zda žalobce uplatnil při vykázání námítky, jak tvrdí v žalobě. Tím, že žalovaná nezajistila při provádění úkonu souvisejícím s vykázáním přítomnost nezúčastněné osoby, ačkoli nehrozilo nebezpečí z prodlení, porušila § 47 odst. 2 zákona o policii. Jedná se o další (čtvrtý) důvod nezákonnosti zásahu žalované spočívajícího ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024.
99. Dále soud posoudil námítky žalobce, že vykázání bylo provedeno jako preventivní opatření, ačkoli chybělo bezprostřední ohrožení chráněných zájmů.

100. K žalobcově námitce soud předně uvádí, že na „preventivní charakter“ institutu vykázání výslovně poukázal Nejvyšší správní soud v bodu 45 rozsudku ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39. Provedení vykázání jako preventivního opatření je zcela v souladu se smyslem tohoto institutu. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v bodu 32 rozsudku ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, *„vykázání nepředstavuje veřejnoprávní sankci vůči násilné osobě. Jde o preventivní institut, jehož účelem je předejít nebezpečným útokům násilné osoby vůči ohrožené osobě“*.
101. Provedení vykázání podle zákona o policii je přitom podmíněno nižším stupněm pravděpodobnosti budoucího útoku násilné osoby, a to i v porovnání s rozhodnutím o vydání předběžného opatření podle § 400 a násl. z. ř. s., dříve podle § 76b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). *„Podmínky pro vykázání podle § 44 zákona o policii jsou odlišné od podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 76b o. s. ř., neboť v prvním případě dostačuje přítomnost ‚důvodného předpokladu‘ ohrožení chráněných hodnot (útoku násilné osoby), v druhém případě musí být dána sama ‚existence‘ takového ohrožení“* (srov. body 45 až 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Soud proto považoval za klíčovou otázku, zda policisté měli při provedení vykázání k dispozici informace osvědčující existenci důvodného předpokladu budoucího útoku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, k otázce potřebné míry zjištění o nežádoucím jednání osoby uvedl, že *„v případě aplikace vykázání podle zákona o Policii ČR [...] je třeba osvědčit toliko existenci ‚důvodného předpokladu‘ budoucího ohrožení chráněných hodnot. [...] Onen ‚důvodný předpoklad‘ se musí opírat o konkrétní objektivní skutečnosti, svědčící v případě vykázání o pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. [...] V žádném případě po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázání nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázání“*. Tato judikatura vyvrací žalobcův argument, že podání vysvětlení ze dne 18. 11. 2024 bylo procesním úkonem v rámci trestního řízení, a nikoli důkazem v řízení správním, nemohlo proto sloužit jako podklad pro zásah do práv žalobce podle § 44 zákona o policii. Žalovaná naopak byla nepochybně oprávněna ze zmíněného podání vysvětlení vycházet.
102. Výpovědi obětí domácího násilí jsou přijímány jako věrohodné důkazy i v trestních věcech, pokud další důkazy (znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie) konstatují symptomy týrané ženy nebo posttraumatické stresové poruchy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2025, sp. zn. 4 Tdo 38/2025). Je třeba vzít v potaz, že při vykázání nemají policisté, na rozdíl od trestního řízení, čas opatřit si za účelem hodnocení věrohodnosti výpovědi znalecký posudek. Ani „důkazní standard“ kladený na zjištění důvodnosti předpokladu budoucího útoku není při vykázání podle zákona o policii tak vysoký. Jak vyslovil Ústavní soud, *„vzhledem k účinné ochraně ohrožené osoby a s ní spojenému požadavku rychlosti rozhodování nepřichází [při rozhodování o předběžném opatření podle § 400 a násl. z. ř. s.] obsáhlejší dokazování v úvahu“* (srov. usnesení ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. I. ÚS 1272/22), *„při rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření soud neprovádí dokazování“* (srov. usnesení ze dne 9. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 945/25) a *„rozhodné skutečnosti stačí jen osvědčit, tedy postačí přesvědčení soudce o převažující pravděpodobnosti určité skutečnosti“* (srov. usnesení ze dne 12. 2. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2956/24). Platí-li tyto závěry pro rozhodování o předběžném opatření, u něhož je nutné rozhodné skutečnosti osvědčit,

tím spíše platí i ve vztahu k vykázání podle zákona o policii, které vyžaduje ještě nižší standard, tj. pouhý důvodný předpoklad.

103. Soud zastává názor, že institut policejního vykázání je třeba při následném soudním hodnocení vykládat s přihlédnutím k tomu, že jde o preventivní opatření, které policisté mají volit nejen tam, kde k útoku na ohroženou osobu prokazatelně došlo, ale také v těch případech, kdy je vzhledem k okolnostem daného případu, např. s ohledem na věrohodnost výpovědi, pravděpodobné, že k oznamovanému útoku skutečně došlo, a současně kdy lze též důvodně předpokládat, že by mohl následovat další útok stejně intenzivní, či dokonce intenzivnější (srov. bod 56 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 1. 2022, č. j. 57 A 105/2021-67).
104. V obecné rovině proto soud konstatuje, že za běžných okolností lze vycházet z věrohodné výpovědi ohrožené osoby. V nyní řešené věci však, s ohledem na výše popsaná specifika, tuto výpověď nelze považovat za dostatečný podklad pro závěr, že byly splněny podmínky pro vykázání žalobce ze společného obydlí. Za situace, kdy není zřejmé, jak a zda vůbec žalovaná hodnotila jednotlivé podklady, dospěl soud k závěru, že je nadbytečné, aby sám hodnotil, zda byly zákonné podmínky pro vykázání (§ 44 odst. 1 zákona o policii) splněny, či nikoli. Soud pokládá za nadbytečné zkoumat žalobcem namítané rozpory ve výpovědi jeho manželky, neboť to byla především žalovaná, kdo měl dostatek času, a tudíž i povinnost, tuto výpověď před samotným vykázáním prověřit. Soudu přitom nepřísluší tuto roli žalované nahrazovat.
105. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že vzhledem k technickému pokroku na poli umělé inteligence bude nutné u fotografií sloužících jako důkazní prostředek stále pečlivěji zkoumat, zda se nejedná o tzv. *deepfake*. Za rozhodující soud považuje, že žalobcova manželka při podání vysvětlení označila jméno kamarádky, které zmíněnou fotografii poslala po incidentu na přelomu let 2018 a 2019 – tj. v době, kdy nebyly nástroje umělé inteligence zdaleka tak pokročilé ani široce dostupné jako dnes. S ohledem na tuto skutečnost žalovaná nepochybila, pokud se hypotetickou možností, že fotografie byla upravena za použití umělé inteligence, nezabývala.
106. Namítal-li žalobce, že některé nahrávky předložené jeho manželkou byly sestříhány, soud podotýká, že také sám žalobce předložil soudu nahrávku zachycující pouze část jeho telefonického rozhovoru s nrap. R. Žalobcovými výhradami k nahrávkám předloženým jeho manželkou dne 18. 11. 2024 se soud blíže nezabýval, neboť není zřejmé, jak a zda vůbec žalovaná tyto nahrávky před vykázáním hodnotila. Soudu přitom nepřísluší tuto roli žalované nahrazovat.
107. Dále se soud zabýval žalobcovou polemikou ohledně výkladu § 44 zákona o policii. Útokem zmíněným v tomto ustanovení se nepochybně rozumí akt domácího násilí. Ačkoli ne každé domácí násilí naplní znaky skutkové podstaty trestného činu, mnohé judikатурní závěry trestních soudů lze analogicky aplikovat i na méně závažné formy domácího násilí. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. 7 Tdo 119/2025, vyslovil, že trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí je trestným činem trvajícím, avšak s určitými prvky trestného činu pokračujícího, neboť se skládá z jednotlivých dílčích aktů; jednotlivé dílčí akty jednání pachatele, jsou-li posuzovány izolovaně samy o sobě, nemusí být nutně příliš závažné. Obecné soudy i Ústavní soud vycházejí při posuzování nejzávažnějších forem domácího násilí z předpokladu, že ne všechny dílčí akty musejí být stejně závažné, a závažnosti může celé jednání nabýt teprve ve svém celku: „*Bylo by chybou posuzovat případy*

domácího násilí segmentálně, bez zohlednění celého kontextu jednání obviněného, neboť nezřídka až při spojení jednotlivých částí takové jednání vykazuje charakter zlého zacházení způsobujícího u oběti pocit těžkého příkoří, tedy jde o týrání.“ Tuto obecnou tezi Ústavní soud aplikoval v jím posuzované věci následovně: „Nelze odhlížet od toho, že obviněný si již před započítím skutku vytvořil podmínky pro to, aby mu k ovládnutí stěžovatelky postačily i méně intenzivní formy nátlaku, bez dalších proků fyzického násilí, které prokazatelně používal po dobu páchání stíhaného skutku. Právě kvůli těmto podmínkám i toto relativně mírnější jednání způsobovalo následky, které jsou pro týrání typické, tedy pocit těžkého příkoří, ponížení a v konečném důsledku i psychickou poruchu na straně stěžovatelky. Jak přilehavě poukazuje stěžovatelka, odborná literatura takový druh násilí s několika vážnějšími útoky a následným udržováním strachu, méněcennosti a podřízenosti oběti označuje jako nátlakové kontrolující násilí neboli coercive controlling violence“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2025, sp. zn. II. ÚS 1689/25).

108. Ústavní soud tedy razí holistický pohled, při kterém může být zacházení vyhodnoceno jako zlé i v případě souhrnu dílčích útoků. Po zohlednění výše citovaného právního názoru Ústavního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že také útok ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o policii může své „nebezpečnosti“ či „zvláštní závažnosti“ nabýt teprve v kontextu předchozích útoků, byť by sám o sobě, posuzován izolovaně, nebezpečný ani zvlášť závažný nebyl. Předchozí dlouhodobé psychické násilí zasahující důstojnost či duševní a fyzické zdraví oběti nastavuje citlivější práh pro vyhodnocení i aktuálně nepřilíš intenzivní epizody jako nebezpečné či zvlášť závažné. Za hrozící útok, jehož důvodný předpoklad může odůvodnit vykazání násilné osoby, proto soud považuje i hrozící dílčí akt domácího násilí. Jeho nebezpečnost či zvláštní závažnost podle názoru soudu nelze hodnotit izolovaně, naopak je třeba přihlížet ke kontextu a kumulaci všech minulých aktů. Tento závěr je v souladu s doslovným zněním § 44 odst. 1 zákona o policii: *Lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykazat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen "společné obydlí"), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí* (důraz doplnil soud). Zákonodárce tedy v zákonném ustanovení výslovně velí přihlížet k předcházejícím útokům.
109. Podle judikatury správních soudů lze domácí násilí „*přirovnat k šikaně a může zahrnovat různé útoky proti důstojnosti a zdraví člověka (útoky verbální, urážky, zesměšňování, ponižování, vyhrožování násilím, ničení věcí, omezování pohybu, neustálou kontrolu, omezování kontaktů s rodinou a přáteli, v krajním případě fyzické napadání)*“ (srov. bod 52 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2025, č. j. 31 A 30/2024-99). Soud zdůrazňuje, že o domácí násilí jde i v případech, kdy násilná osoba používá výhradně či téměř výhradně „jen“ tzv. psychické násilí, tedy její jednání buď vůbec nezahrnuje použití fyzické síly, nebo jde o fyzické násilí velmi malé intenzity, popř. o fyzické násilí ojedinělé (srov. bod 28 nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2025, sp. zn. II. ÚS 1689/25). Duševní (psychické) násilí pak lze chápat jako násilí zahrnující zastrašování, psychický nátlak, vyhrožování, nadávání, vytváření pocitu viny, nevhodné zacházení, nerespektování přání, ponižování, snižování důstojnosti (srov. Kubát, O. § 751 [Nesnesitelnost společného bydlení manželů či rozvedených manželů]. In: Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V., a kol. *Občanský zákoník*. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 3. Dostupné na beck-online.cz).
110. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je zásahem do zdraví způsobení zranění, způsobení či zhoršení choroby, a to i choroby či poruchy psychické, ale i pouhé způsobení bolesti

(srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 2379/08 ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2253/13 ze dne 9. 1. 2014 a sp. zn. I. ÚS 1010/22 ze dne 8. 3. 2023). Jak připustil Nejvyšší soud v bodu 55 svého rozsudku ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. 7 Tdo 119/2025, psychické násilí může být bolestnější než fyzické napadání.

111. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že podmínkou vykázaní musí být konkrétní nedávný incident, z něhož by žalovaná dovodila aktuální a bezprostřední hrozbu útoku. Důvodnost vykázaní totiž může být založena i postupně gradujícím psychickým násilím spojeným s fyzickými útoky, k nimž došlo v minulosti, byť i vzdálenější. Jak vyslovil Nejvyšší soud, *„právě ojedinělé fyzické útoky v průběhu trvalého psychického násilí mají svůj význam v tom, že zvyšují intenzitu působení na psychiku dotčené osoby, a tím přispívají k tomu, že tato osoba žije v podstatě nepřetržitěm psychickém stresu a vnímá jednání pachatele jako těžké příkoří“* (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 7 Tdo 342/2011, důraz doplnil soud). Zda taková situace nastala i v nyní řešené věci, nelze s ohledem na procesní pochybení žalované posoudit.
112. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že judikatura nespojuje držení zbraně nebo konzumaci legálních návykových látek se zvýšeným rizikem násilí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, konstatoval, že mezi rizikové faktory, které by měly upozornit na nebezpečnost původce domácího násilí, patří zejména držení zbraně či nadměrné užívání návykových látek. Zdejší soud souhlasí s žalovanou, že obecným indikátorem zvýšeného rizika násilí může být i zneužívání takových látek, které nevyvolávají agresivitu (zejména sedativa). Efekty zneužívání návykových látek totiž nelze nahlížet jen z hlediska farmakologického, ale též psychosociálního. K rodinným konfliktům mohou vedle intoxikace nepochybně přispět též abstinenční stavy či finanční výdaje spojené s pořízováním návykových látek.
113. Soud se poté zabýval námitkou, že ze samotné výpovědi žalobcovy manželky je zřejmé, že se mezi ní a žalobcem jednalo o tzv. italskou domácnost, neboť konflikty byly oboustranné, a nikoli asymetrické. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že případný násilný vzdor může představovat jen reakci oběti na domácí násilí, tzv. *violent resistance*. Tímto odporem není v psychologii míněno jednání v sebeobraně, nýbrž jakési „revanšování“ či lépe řečeno sekundární agrese (srov. bod 26 a 47 rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. 7 Tdo 119/2025). Zda taková situace nastala i v nyní řešené věci, nelze s ohledem na procesní pochybení žalované posoudit.
114. Dále žalobce namítal, že skutečnost, že jeho manželka ve vztahu dlouhodobě setrvala a zároveň usilovala o početí dítěte, nesvědčí tezi o přítomnosti násilí v jejich domácnosti. Soud k tomu poukazuje na bod 52 rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. 7 Tdo 119/2025, podle kterého i v násilném vztahu existují vedle odstředivých faktorů též faktory dostředivé, které mohou být natolik silné, že převáží. Tyto dostředivé tendence se projevují mimo jiné tím, že ženy v násilném vztahu nezdědky stále doufají ve změnu svého partnera k lepšímu. Nelze vyloučit, že některé z nich mohou vlastní těhotenství vnímat jako cestu k záchraně vztahu, resp. ke změně chování svého partnera poté, co se stane otcem. Zda taková situace nastala i v nyní řešené věci, nelze s ohledem na procesní pochybení žalované posoudit.
115. Soud dále posoudil námitku, že se žalobcova manželka v okamžiku vykázaní ve společném obydlí již nezdržovala (žalobce tam po návratu ze zahraničí zastihl jen její rodiče), a jeho vykázaní ze společného obydlí tak nebylo proporcionální. Soud žalobcově námitce nepřisvědčil, protože se mu jeví zcela logické, že se žalobcova manželka, coby ohrožená

osoba, která se obávala žalobce a jeho reakce na oznámení domácího násilí, v den, kdy očekávala žalobcův návrat ze zahraničí, ve společném obydlí nezdržovala. Soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2014, č. j. 10 A 100/2013-111, v němž uvedený soud vyslovil, že „i když na první pohled může žalobci připadat nelogické, že byl vykázán z místa, kde se aktuálně nezdržoval a kde se již několik dní nezdržovala ani jeho manželka, soud se přesto domnívá, že taková situace zákonu neodporuje a je zcela v souladu se smyslem a účelem institutu vykázání. Pokud ohrožená osoba v důsledku útoků zaměřených proti ní nejprve společné obydlí opustí a uchýlí se dočasně jinde, nemůže jí to být k tíži a samo o sobě to nemůže být překážkou pro vykázání“. Jakkoli důvodem vykázání může být jen důvodný předpoklad nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, přirozeným a legitimním doprovodným efektem tohoto institutu je též poskytnout ohrožené osobě čas a prostor bezpečně se ze společného obydlí odstěhovat, resp. bezpečně se tam po dobu vykázání vrátet pro své věci bez obav, že se přitom potká s násilnou osobou. Povinností vykázané osoby nadto není jen opuštění společného obydlí, ale i zdržení se styku či navazování kontaktu s ohroženou osobou. Tyto povinnosti jsou stanoveny v § 45 odst. 1 písm. a) až d) zákona o policii. Policista přitom nemá možnost uložit jen některou z povinností vypočtených pod písmeny a) až d), což soud dovozuje gramatickým výkladem z kategorické dikce návěti „vykázaná osoba je povinná“. Soud poukazuje na rozdíl oproti dikci příbuzného ustanovení § 405 odst. 1 z. ř. s., upravujícího institut předběžného opatření ve věci ochrany proti domácímu násilí, které je uvozeno slovy: „vyhoví-li soud návrhu, uloží odpůrci předběžným opatřením **zejména**, aby“ (důraz doplněn).

116. Namítá-li žalobce že v důsledku vykázání byl omezen jeho styk s nezletilou dcerou, soud poukazuje na § 44 odst. 1 zákona o policii. Nezletilé dítě, které obývá obydlí, z něhož byla osoba vykázána, je za ohroženou osobu považováno přímo ze zákona, a to bez ohledu na to, zda násilí směřuje proti němu. V bodu 10 svého usnesení ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. I. ÚS 3184/23, Ústavní soud vyslovil, že pokud je přítomné domácí násilí, děti by neměly být ani svědky konfliktních situací mezi rodiči.
117. Nezákonnost vykázání nemohlo zapříčinit ani to, že vykázání bylo provedeno po návratu žalobce ze zahraničí. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, vykázat osobu, k jejímuž zastížení je zapotřebí vyvinout nepřiměřeně velké úsilí (např. proto, že se nachází v zahraničí), je v souladu s § 44 odst. 1 zákona o policii možné i v její nepřítomnosti (srov. bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Je-li možné vykázat násilnou osobu ze společného obydlí i v době jejího pobytu v zahraničí, tím spíše je možné ji vykázat po jejím návratu ze zahraničí. Jak již soud konstatoval výše, pro užití institutu vykázání je rozhodující důvodný předpoklad budoucího útoku na zákonem chráněné zájmy.
118. K žalobcově námitce, že se jeho manželka stihla před vlastní realizací vykázání odstěhovat ze společného obydlí a samotnému vykázání nebyla přítomna, soud podotýká, že nepochybně neodstěhovala všechny své věci (to ostatně žalobce ani netvrdil), tudíž žalobcovo vykázání mělo své opodstatnění. Žalobcova manželka jím totiž získala možnost nadále společné obydlí navštěvovat a volně užívat. Uvedená námitka tak není důvodná.
119. Soud souhlasí s žalobcem, že vykázání představuje citelný zásah do soukromého a rodinného života včetně domovní svobody, tj. do základních práv vykázané osoby. Tato práva vykázané osoby jsou však chráněna již tím, že policista k vykázání nemůže přistoupit svévolně, bez jakéhokoli uvážení, ale naopak jen za splnění podmínek stanovených § 44 a

násl. zákona o policii. Samotnou proporcionalitu zásahu do základních práv vykázané osoby posoudil již zákonodárce při přijetí institutu vykázání jako součásti zákona o policii. Jsou-li splněny zákonné podmínky pro vykázání ze společného obydlí, pak se předpokládá, že zásah do práva na rodinný život (nemožnost udržovat řádný osobní styk s dcerou) a nedotknutelnost obydlí je přiměřený, a policista nemá povinnost provádět test proporcionality či zvažovat „méně invazivní prostředek“, jak se mylně domnívá žalobce. Hrozí-li nebezpečný útok proti životu, zdraví anebo svobodě či zvláště závažný útok proti lidské důstojnosti, pak je vykázání proporcionální vždy.

120. Žalobce dále namítal, že mu policistka provádějící vykázání sdělila, že jím uváděné skutečnosti považuje za věrohodné, a že kdyby přišel o den dříve než jeho manželka, vykázala by žalovaná ji. Nadto se měla policistka žalobci svěřit, že ji vykázání psychicky zasáhlo. Soud k tomu poznamenává, že způsob komunikace nrap. R. se žalobcem i její postup v dané věci považuje za neprofesionální. Současně však nelze přehlížet, že uvedená žalobcova tvrzení jsou účelově zkreslující a vytržená z kontextu. Z výpovědi svědkyně nrap. R. její údajná výše uvedená tvrzení nevyplývají. Na zmíněné audionahrávce nrap. R. popisuje hypotetickou situaci, že kdyby žalobce podal oznámení na manželku, že se „něčeho“ dopouští, vykázala by žalovaná ji. Z toho ovšem nevyplývá, že by k vykázání jeho manželky došlo, kdyby žalobce přišel o den dříve než jeho manželka, ani to tak zjevně nebylo myšleno. Podstatou uvedeného sdělení bylo, že policie používá vykázání též jako preventivní opatření v situaci, kdy ohrožená osoba (bez ohledu na pohlaví) oznámí určité jednání násilné osoby, a to i bez předchozího incidentu. Uvedenou námitku proto soud shledal nedůvodnou.
121. Soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil jako důvodnou, neboť žalovaná se dopustila celkem čtyř významných procesních pochybení. Soud proto v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. vyslovil, že zásah žalované spočívající ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 21. 11. 2024 byl nezákonný.
122. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl žalobcem navržené dokazování návrhem žalobcovy manželky na nařízení předběžného opatření, usnesením Vojenské policie ze dne 2. 4. 2025 a výzvou Vojenské policie ze dne 20. 11. 2024. Tyto navržené důkazy totiž nesměřují k prokázání skutečností, které by byly relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby, neboť se v žádném směru netýkají vlastního vykázání provedeného žalovanou.
123. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 34 670 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů žalobcova zástupce včetně DPH. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb. (dále jen „advokátní tarif“).
124. Žalobcův zástupce učinil pět úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; podání repliky ze dne 17. 11. 2025 – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; účast na jednání před soudem přesahujícím dvě hodiny – 2x § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu

náleží odměna 5x 4 620 Kč, tj. 23 100 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta 2 250 Kč (pět režijních paušálů po 450 Kč).

125. Náklady řízení dále zahrnují cestovné k soudnímu jednání konanému dne 3. 12. 2025 z Chomutova do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 050 Kč (celkem 133,2 km, kombinovaná spotřeba vozidla Škoda Kodiaq, RZ X, ve výši 6 litrů motorové nafty na 100 km doložena technickým průkazem, cena motorové nafty podle vyhlášky č. 475/2024 Sb. 34,70 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 5,80 Kč) a náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání a zpět ve výši 600 Kč [čtyři započaté půlhodiny po 150 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu].
126. K uvedeným částkám je třeba přičíst DPH v sazbě 21 %, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (27 000 Kč), tj. částku 5 670 Kč.
127. Soud naopak nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení spojených se soudním jednáním konaným dne 16. 12. 2025 a se závěrečným návrhem. Uvedené soudní jednání se totiž konalo pouze z toho důvodu, že žalobce až při předchozím jednání dne 3. 12. 2025 navrhl provést důkazy, které neměl soud k dispozici, ačkoli mu nic nebránilo uplatnit tento důkazní návrh dříve. Žalobce navíc tento důkazní návrh vzal následně zpět na základě skutečností, které vyšly najevo právě při jednání konaném dne 3. 12. 2025. Soud tak dospěl k závěru, že odročení jednání dne 3. 12. 2025 bylo zbytečné a náklady, které žalobci vznikly v souvislosti s jednáním konaným dne 16. 12. 2025 nebyly účelně vynaložené. Kromě žalobcovy procesní strategie totiž nic nebránilo tomu, aby soud věc projednal a rozhodl již dne 3. 12. 2025. Pokud jde o závěrečný návrh, ten byl přednesen při ústním jednání, tudíž není samostatným úkonem právní služby, za který by náležela odměna a náhrada hotových výdajů. Pro úplnost soud dodává, že za účelně vynaložené náklady řízení nepovažoval ani žalobcovu repliku ze dne 24. 3. 2025, která neobsahuje žádnou argumentaci, ani žalobcovu písemné podání ze dne 9. 12. 2025, jehož obsah mohl být přednesen při ústním jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.